

”Be, tro og motta”

**Er Svein Magne Pedersens lære om helbredelse
holdbar ut fra Bibelen?**

Masteravhandling (AVH505 - 30 ECTS)

Erfaringsbasert master i RLE/Religion og etikk

Det teologiske Menighetsfakultet

Erik Næs

Vår 2011

Veileder: Professor Kjell Olav Sannes

Innholdsfortegnelse:

- 1 Innledning
 - 1.1 Bakgrunn
 - 1.2 Problemstilling
 - 1.3 Metode
 - 1.4 Språk
- 2 Hagins lære om helbredelse
 - 2.1 Generelt om Hagin.
 - 2.2 Helbredelse ved tro og bønn
 - 2.2.1 Tro
 - 2.2.2 Markus 11.23-24
 - 2.2.3 Guds tro
 - 2.2.4 Guds bilde og menneskesyn
 - 2.2.5 Navnet Jesus
 - 2.2.6 'Skje din vilje'
- 3 Svein Magne Pedersens lære om helbredelse.
 - 3.1 Bakgrunn
 - 3.2 Jesu tjeneste og Jesu navn
 - 3.3 Alle kan bli helbredet
 - 3.4 Hvem kan be for syke?
 - 3.5 Hva helbredelsen innebærer
 - 3.6 Synet på sykdom
 - 3.7 Den troendes oppgave
 - 3.7.1 Forkynnelse
 - 3.7.2 'Be, tro og motta'
 - 3.7.3 Lønnsprinsippet
 - 3.7.4 Hindringer for helbredelse
 - 3.8 Synet på skolemedisin
 - 3.9 Sammendrag av Pedersens lære sammenlignet med Hagin

- 4 Kritisk vurdering
 - 4.1.1 Tro
 - 4.1.2 Guds tro og menneskers tro
 - 4.1.3 'Handling på Guds ord' – 'Motta' helbredelsen
 - 4.1.4 Autoritet
 - 4.1.5 'Hjelp min vantro'
- 4.2 Guds allmektighet
- 4.3 Frelse og helbredelse
- 4.4 Synet på sykdom
- 4.5 Lønnsprinsippet og helbredelse
- 4.6 Hindringer for helbredelse
- 4.7 Synet på skolemedisin
- 4.8 Det Pedersen *ikke* skriver om
- 5 Oppsummering og konklusjon
- 6 Litteratur
 - 6.1 Litteratur av Svein Magne Pedersen
 - 6.1.1 Bøker
 - 6.1.2 Artikler
 - 6.2 Intervju med Svein Magne Pedersen
 - 6.3 Øvrig litteratur

1 Innledning

1.1 Bakgrunn

Jeg har arbeidet som pastor i Pinsebevegelsen i elleve år. I denne perioden har jeg møtt utfordringer knyttet til forkynnelse av helbredelse ved tro. Mange mennesker erfarer ikke å få den helbredelsen de opplever blir lovt. Jeg har derfor hatt et ønske om å se nærmere på hvordan en slik forkynnelse begrunnes. Nå er ikke Svein Magne Pedersen (SMP) pinsevenn, men reiser som forkynner i forskjellige kirkesamfunn, også i Pinsebevegelsen. Pinsebevegelsen i Norge har ikke en egen klart definert teologi. Enkelte spørsmål kan det i praksis være bred enighet om, mens andre vil det være flere delvis sammenfallende meninger om. Pedersens lære om helbredelse representerer ikke nødvendigvis det alle menigheter i Pinsebevegelsen mener om dette. Samtidig er han en av flere stemmer som har innflytelse i pinsekarismatiske menigheter¹ og kan dermed stå som representant for en lære om helbredelse med stor tilslutning i dette miljøet. Han er også en av de forkynnerne som har blitt profilert mest i mediene de senere år, noe han selv beskriver og legger vekt på i en av sine bøker.² Gjennom studiet av Pedersens lære har jeg sett at hans selvforståelse som forkynner er uløselig knyttet til helbredelsestjenesten. Han skriver: "Jeg fikk denne tjenesten av Gud fordi jeg ba om det og fordi Gud allerede

¹ Det var for noen tiår siden vanlig å skille mellom pinsevenner og karismatikere. Pinsevenner var de som tilhørte en pinsemenighet og som stod i tradisjon med Barratt, grunnleggeren av Pinsebevegelsen i Norge i begynnelsen av forrige århundre. Karismatikere er en betegnelse som har blitt brukt på nyere vekkelsesmiljø i etablerte kirkesamfunn og på nyetablerte menigheter med fokus på nådegavene og tro på helbredelse. For mange av disse miljøene var det viktig å poengtere at de stod utenfor etablerte pinsemenigheter. I den senere tid har det vært en tilnærming mellom Pinsebevegelsen og karismatiske menigheter uten tradisjonell konfesjonell tilhørighet. Denne tilnærmingen har i hovedsak skjedd ved at det har vært mer kontakt på ledelsesplan og fellesmøter disse gruppene imellom. Det har i mindre grad vært læresamtaler og refleksjon om hva man har sett ulikt på, selv om slike samtaler også har forekommet. Ut fra denne prosessen har det derfor blitt naturlig å bruke betegnelsen "pinsekarismatisk" om pinsemenigheter og frie karismatiske menigheter som i hovedsak står for det samme når det gjelder nådegavene. Noen vil også regne karismatiske miljø i andre etablerte kirkesamfunn enn Pinsebevegelsen med i den "Pinsekarismatiske familien". Lie i Refleks, 8-1 2009 s. 64-69.

² SMP skriver selv at han har "deltatt på en rekke landsdekkende TV-programmer med helbredelse som tema. Flere ganger har jeg bedt for syke på direkten. Her er noen av dem: "Salig Søndag", "Lønning Direkte" (2x), "Refleks: Helse", "Dokument 2", "Styrk Live", "Styrk Mobil", "Tabloid", "Holmgang" (3x) og "Faktor". Mange små og store aviser har skrevet metervis med spalter om helbredelse fra min tjeneste. Blant annet har Se og Hør med sine nærmere to millioner lesere skrevet fire positive artikler om mennesker som har blitt helbredet gjennom mitt virke. Det har også Aftenposten og VG gjort. Til og med på førstesiden! Mange kjente ukeblad har også skrevet positivt om vårt virke: Allers, Hjemmet (2x), Nors Ukeblad (2x), KK (sju sider!), Det Nye (fem sider), Vi Menn og bladet Mann. Dette er en av årsakene til at helbredelse ikke lenger er et tabu-ord i Norge" Pedersen, 2008, s.33f

hadde tatt meg ut til denne oppgaven.”³ Pedersens bøker er fulle av eksempler på helbredelser han har opplevd. Hovedboken *Jesus – helbrederen fra Nasaret* har tretti kapitler, som alle innledes med fortellingen om en helbredelse. I tillegg inneholder bøkene *Når Gud gjør under* og *Legende dråper* samt bladet *Legedom*, hundrevis av fortellinger om helbredelser. Dette fungerer som en legitimering av Pedersens tjeneste, men har også den funksjon å skulle skape tro hos leseren. Av dette ser vi at Pedersen betrakter helbredelse som sin oppgave som forkynner. Han er derfor en forkynner det er sakssvarende å studere når jeg skal ta for meg dette emnet.

Jeg har heller ikke funnet at det er skrevet noe om SMP, bortsett fra det ukepressen har skrevet. Unntaket er en biografi om SMP ført i pennen av Kjell Hagen.⁴

Pedersen er også stifter av, og leder for, stiftelsen *Misjonen Jesus Leger*, som omsetter for flere millioner i året. Dette sier ikke bare noe om hvilke beløp som kommer inn i stiftelsen, men også om nedslagsfeltet den har.

På bakgrunn av dette har jeg funnet det interessant å skrive denne masteroppgaven om Pedersens lære om helbredelse.

1.2 Problemstilling

Jeg vil presentere Svein Magne Pedersens lære om helbredelse sammenlignet med trosbevegelsen og gi en kritisk vurdering av denne.

1.3 Metode

Når jeg skal presentere Pedersens lære om helbredelse, vil jeg trekke fram det jeg oppfatter som vesentlig og karakteristisk i hans framstilling. Som det vil gå fram av kapittel tre, ligger hovedvekten på *tro og bønn* som de viktigste forutsetninger for at helbredelse skal skje. Pedersen har ikke et eget kapittel der dette er tema, men tro og bønn er viktige emner gjennom hele hans forfatterskap. Foruten tro er det at vi skal *motta* helbredelsene eller *handle på Guds ord* et viktig moment i Pedersens lære. Dette handler om hvordan han forstår tro og bønn, og hva det innebærer. Jeg har derfor valgt sitatet: *Be, tro og motta*, som tittel på denne masteravhandlingen. I tillegg

³ Pedersen, 2008, s.30

⁴ Kjell Hagen, 1997

vil flere emner Pedersen berører, være viktige å ta med i denne avhandlingen for å gi et helhetsbilde av hans lære om helbredelse.

Pedersen har skrevet om hvor Jesu helbredelser skjedde, hvem som tok initiativet til helbredelsene, hva slags sykdommer han helbredet og hvor gamle de var som ble helbredet. Han skriver også om metodene Jesus brukte. Eksempler på dette kan være håndspåleggelse, spytt og helbredelser på avstand, for å nevne noe. Alt dette vil jeg ikke ta med, ettersom det ikke er en del av det sentrale hos Pedersen. Unntaket er der det forekommer i forbindelse med sentrale elementer i hans lære.

Pedersens lære har mange likhetstrekk med trosbevegelsen.⁵ Nå er ikke trosbevegelsen det samme som den karismatiske bevegelse i Norge eller pinsekarismatisk kristendom. Samtidig har det skjedd en viss tilnærming mellom det vi kan kalle trosmenigheter og store deler av Pinsebevegelsen. Dette gjør seg gjeldende først og fremst ved at forkynnere besøker hverandres menigheter og møter, på tvers av det som for noen få år siden var skillelinjer. I tillegg, og det er minst like viktig, har det helt siden trosmenighetene så dagens lys vært en del medlemmer som har beveget seg mellom pinsebevegelsen og trosbevegelsen, i hovedsak fra den første til den siste. På grunnlag av dette har jeg funnet det interessant å sammenligne Pedersens lære med trosbevegelsens. Jeg vil derfor, før jeg presenterer Pedersens lære om hvordan vi kan bli helbredet, gi en kort framstilling av trosbevegelsens lære om dette.

Trosbevegelsen er imidlertid ingen enhetlig bevegelse og har ikke en egen teologi. Samtidig har mangfold og mange toneangivende forkynnere og menigheter vært et kjennetegn på denne bevegelsen. En av de mest sentrale forkynnerne har vært Kenneth E. Hagin. Han har en stor produksjon av bøker, hefter og taler som har blitt distribuert til menigheter i Skandinavia. Jeg vil derfor la han stå som representant for denne bevegelsen. Når jeg gjør det, støtter jeg meg på Sannes som skriver at når

⁵ Kjell Olav Sannes definerer trosbevegelsen på følgende måte i sin bok "Det guddommeliggjorte menneske og den menneskeliggjorte Gud": "Trosbevegelsen består av forkynnere og menigheter som i samsvar med Kenneth E. Hagins lære hevder at alle troende har rett på og kan oppnå helse og all annen velsignelse, og som selv oppfatter seg som tilhørende trosbevegelsen." (s.6) Han skriver videre i innledningskapitlet, der sitatet foran er hentet fra, at til tross for fellestrekk mellom pentekostal/karismatisk kristenliv og trosbevegelsen, så er forskjellene så store at det ikke er sakssvarende å karakterisere trosbevegelsen som pentekostal eller karismatisk. Geir Lie påpeker også at de amerikanske forløperne til trosbevegelsen har hatt kontakter i flere frikirkesamfunn i Norge, kanskje særlig i Misjonsforbundet og Pinsebevegelsen, lenge før det vi i dag kaller trosbevegelsen fikk sitt feste i norsk kristenliv. Lie i Refleks, 7-1 2008, s.107-112

han skal gi en definisjon og avgrensning av hva vi kan forstå med trosbevegelsen, er det "mest hensiktsmessig å ta utgangspunkt i Kenneth E. Hagin. [...] Det er ingen tvil om at Hagin også har vært den sentrale lærer i bevegelsen."⁶ Når jeg sammenligner Pedersen og Hagin, vil jeg ta utgangspunkt i de vesentlige momentene i Pedersens lære, samt de delene av Hagins lære som handler om helbredelse. Jeg vil trekke fram både likheter og forskjeller.

Jeg har allerede nevnt at Hagin har en stor produksjon av bøker, hefter og taler. Siden jeg ikke kan forholde meg direkte til hele dette materialet i denne avhandlingen, vil jeg benytte meg av Kjell Olav Sannes bok der han går igjennom Hagins forfatterskap og rekonstruerer hans lære.⁷

Pedersen sier at han fikk kallet til helbredelsestjenesten etter å ha lest boken *Helbrede de syke* av T.L. Osborn. Det kunne ut fra dette vært mulig å sammenligne Pedersen med Osborn, men av de grunner jeg har nevnt over, finner jeg det mer naturlig å sammenligne med Hagin.

Kilder til Pedersens lære

Pedersen har utgitt tre bøker om helbredelse (s.5), og en av disse kaller han en *lærebok i helbredelse*.⁸ Han har også et nyhetsblad der han skriver om emnet (s.5). Dette er kildene jeg bruker når jeg presenterer hans lære. Jeg forutsetter at hans bøker representerer det han lærer om helbredelse fram til den siste utgivelsen i 2008. Etter det bruker jeg nyhetsbladet *Legedom* som kilde. Siden denne avhandlingen leveres våren 2011, avslutter jeg lesingen av *Legedom* desember 2010. Jeg forutsetter at det Pedersen skriver er overveid og at det derfor er et pålitelig uttrykk for hans lære om emnet. Også Kjell Hagens biografi, *'Mirakelmannen' Svein Magne Pedersen*, vil være en del av kildematerialet.

Der jeg kommer med forklaringer i sitater, bruker jeg følgende parenteser: []. Dersom parentesene () er brukt i sitater, er de satt der av forfatteren.

⁶ Sannes, 2005, s.3

⁷ Sannes, 2005, s.16

⁸ Pedersen, 2008, s.13

Kritisk vurdering

I tillegg til å sammenligne Pedersen med Hagin vil jeg også gi en kritisk vurdering av enkelte sider ved Pedersens lære ut fra Bibelen. Jeg vil påpeke det jeg mener er manglende sammenheng mellom flere utsagn han kommer med. Han gir først uttrykk for en holdning til et emne, for så å utdype dette på en måte som kan oppfattes som en motsetning til det han først har skrevet. Dette finner jeg det nødvendig å kommentere.

Når jeg skal vurdere om hans lære er holdbar ut fra Bibelen, vil jeg vise at vesentlige deler av hans bibelbruk, og hans tolkning av enkelte tekster, ikke alltid handler om det Pedersen tar det til inntekt for. Jeg vil argumentere for at han leser noe inn i enkelte tekster som ikke står der. Siden hebraisk og gresk ikke er en del av dette masterstudiet, har jeg ikke mulighet til å gå direkte til grunnteksten i de bibeltekstene jeg bruker. Jeg vil derfor forholde meg til den norske bibeloversettelsen, i tillegg til at jeg ved en anledning benytter meg av sekundærlitteratur knyttet til noen skapelsestekster.

I tillegg finnes det en del tekster i Bibelen som forteller om mennesker som ikke ble helbredet. Pedersen nevner noen av disse, men da for å skrive om viktigheten av tro, ikke for å anerkjenne at mennesker ikke alltid blir helbredet. Dette finner jeg det nødvendig å kommentere.

1.4 Språk

Når jeg i det følgende skal presentere Pedersens lære om helbredelse, har jeg valgt å bruke et språk som ligger nær opp til det han selv bruker. Sitatene er selvfølgelig Pedersens eget språk, men også i teksten for øvrig prøver jeg å bruke ord og uttrykk slik han gjør det. Dette for å kunne presentere hans lære på en så rett måte som mulig.

Når jeg skriver *vi* og *oss*, er det en betegnelse på dem Pedersen og Hagin henvender seg til. I hovedsak vil de mene de troende, men begge kan også henvende seg til dem som ikke tror. Dette vil gå fram av sammenhengen.

2. Hagins lære om helbredelse

2.1 Generelt om Hagin

Kenneth E. Hagin har ingen systematisk teologi der han skriver om alle emner innenfor den kristne troslære. De sentrale emner han behandler, er frelse, helbredelse, nådegaver og framgang på alle livets områder.⁹ En bunnakkord i hans forfatterskap er at menneskene skal lykkes med alt i livet. Dette gjelder både i det daglige liv og i forholdet til Gud. Sannes beskriver Hagins forkynnelse på følgende måte:

”Det mest sentrale og karakteristiske ved forkynnelsen og læren både hos Hagin og i trosbevegelsen er at troende har rett på helse/helbredelse, suksess i økonomi og velsignelser på alle livets områder, og at alle kan oppnå det ved å bruke bestemte midler. Særlig er det tale om tro og bekjennelse/ord, og det som kalles 'troens bønn' og 'den troendes autoritet' [som] står sentralt”¹⁰

Hagins tjeneste, og fundamentet for hans forkynnelse, startet med at han som syttenåring blir helbredet på dødsleiet. Som følge av en alvorlig hjertefeil ble han i tenårene alvorlig syk og var sengeliggende i over et år. Han hevder selv at han var død tre ganger og at han ble totalt helbredet ved tro.¹¹ ”Hagin sier selv at uansett hva han taler om, ender han alltid opp med å undervise om tro og helbredelse.”¹²

Hagins syner og åpenbaringer

”Hagins lære er i svært stor grad knyttet til hans egne erfaringer. Han viser ofte til hendelser i sitt eget liv for å illustrere eller underbygge et lærestandpunkt eller for å fortelle om en åpenbaring han hevder han har fått.”¹³ En slik hendelse har jeg allerede nevnt i innledningen til dette kapittelet om Hagin; han ble helbredet og hentet ut av døden som tenåring. I denne forbindelsen hevder han å ha fått ”en avgjørende åpenbaring av Jesu ord i Mark 11,23-24. Ved å tro og tale vil en få alt en sier.”¹⁴ Han hevder også å ha fått flere profetiske budskap og ”fra 1950 har [han] hatt en rekke syner av Jesus, som han forteller detaljert om i boken *I believe in visions*

⁹ Sannes, 2005, s.5

¹⁰ Sannes, 2005, s. 5

¹¹ Sannes, 2005, s. 24

¹² Sannes, 2005, s. 39

¹³ Sannes, 2005, s. 23

¹⁴ Sannes, 2005, s.24

(1972) og mange andre steder.”¹⁵ Det at hans tjeneste i stor grad har dreid seg om å undervise om tro, hevder han er et resultat av at Jesus viste seg for han i en åpenbaring og sa han skulle gjøre nettopp det.¹⁶ Ved en annen anledning skal Jesus ha åpenbart seg og sagt ”at han hadde gitt ham en spesiell salvelse til å gjøre tjeneste for de syke”¹⁷.

2.2 Helbredelse ved tro og bønn

2.2.1 Tro

Å studere Hagins lære om helbredelse handler i stor grad om å se på hvordan han forstår troen. Hagin hevder at ”troende ikke trenger å være syke.”¹⁸ Bakgrunnen for dette er at han hevder Gud lærte han å bruke troen slik at han kunne få helbredelse og alle andre bøttesvar han trengte for å leve et liv i åndelig og materiell velstand.¹⁹ Hagin hevder å ha fått befaling om å undervise om tro. ”Han forteller at han en gang hørte Den Hellige Ånd som brakte han et budskap fra Gud eller Jesus om at han skulle undervise Guds folk om tro”.²⁰ Om seg selv sier han: ”I knew more about faith than they [pinsevennene] did.”²¹

Hagin mener ”at sykdom kommer fra Satan og ikke fra Gud”²². Samtidig legger ikke Hagin skjul på at han har opplevd at mennesker han har bedt for, ikke er blitt helbredet. Han kan forklare dette med at de ikke tror nok. For Hagin er grunnen til at mennesker ikke blir helbredet ”som regel at de ikke tror, ofte fordi de ikke er undervist rett.”²³ Når en troende er det han kaller moden, holder det ikke med at den som ber, tror. Da må også den syke ha tro. Ved en anledning ba han for sin søster så hun ble helbredet, og da var det som en følge av at han selv trodde. Hun var det han kaller ”en åndelig baby, dvs. en umoden kristen.”²⁴ Han vil ikke legge skylden på Gud

¹⁵ Sannes, 2005, s. 27

¹⁶ Sannes, 2005, s. 29f

¹⁷ Sannes, 2005, s. 28

¹⁸ Sannes, 2005, s. 40

¹⁹ Sannes, 2005, s. 39

²⁰ Sannes, 2005, s. 29

²¹ Hagin, *Seven Things*, 1979/1984, s.68. Sitert i Sannes, 2005, s. 26

²² Sannes, 2005, s. 38

²³ Sannes, 2005, s. 42

²⁴ Sannes, 2005, s. 42

for at noen ikke blir helbredet. I tillegg er det ”viktig for ham å understreke at trosforkynnelsen hans ikke anfektes”²⁵ når den syke ikke blir helbredet.

2.2.2 Markus 11.23-24

Hagin beskriver flere måter man kan bli helbredet på der ”Den beste måten er å vite hva Guds ord sier og handle på det”.²⁶ Troen er ikke bare viktig for å bli helbredet, men også for å beholde helbredelsen. Dette motiverte Hagin til å legge vekt på forkynnelsen av troen, istedenfor bare å holde helbredelsesmøter.

”Troen og dens betydning er da også et stadig tilbakevendende tema i skriftene hans, gjerne i forbindelse med teksten Mark 11,23.24, som han bygde på da han som 17-åring ble helbredet fra en dødelig sykdom. ‘That is the reason I went so desperately to get this faith message across to humanity.’ Mark 11,23 handler om ‘the law of faith’ – enhver som anvender den får resultater.”²⁷

Hagin legger vekt på flere forhold når han skal beskrive troen. Troen handler om nåtid. ”Den tror at den alt har ting selv om en ikke kan se det, til forskjell fra håpet som retter seg mot framtida.”²⁸ Det man ber om og tror skal skje, handler dermed om at man skal regne med at bønnesvaret *er* en realitet, at man *har fått* det man ber om. Det er det Hagin kaller *troens bønn*. Tro innebærer også at man *sier* det man tror. Man taler i tro om det som forventes. Hagin forstår ”det han kaller den klassiske tekst om troens hemmelighet slik at den dreier seg om både å *tro* det og *si* det. En blir ikke bønnehørt bare ved at en tror.”²⁹ Dette gjelder ikke bare når man ber om helbredelse, men ved all form for bønn. Når bønnen gjelder frelse, skal man ikke bare be, men også *si* noe. Man skal *si* det troen handler om. Hagin legger vekt på at mens vers 24 i Mark 11 taler om å be, står det i vers 23 at man skal *si*. Det står ikke noe om å be. Å *si* innebærer at det man tror og sier, skjer.³⁰ Han sier også at han noen ganger lar ”være å be om ting, fordi han allerede har sagt det.”³¹ Han kan uttrykke det slik at siden han har *sagt* det, vil han ikke be. Det er ikke lenger nødvendig. Det å *tale* eller

²⁵ Sannes, 2005, s. 42

²⁶ Sannes, 2005, s. 44

²⁷ Sannes, 2005, s. 45. I dette sitatet siterer Sannes Hagin, *Seven Things*, 1979/1984, s.62,

²⁸ Sannes, 2005, s. 46

²⁹ Sannes, 2005, s. 47

³⁰ Sannes, 2005, s. 103

³¹ Sannes, 2005, s. 48

si noe i tro, er bedre enn å be. Har man først sagt noe i tro, vil det å be kunne være uttrykk for vantro.³²

2.2.3 Guds tro

Tro innebærer for Hagin at den troende har autoritet til å kreve helse, rikdom og velsignelse. Hagin hevder at Jesus skal ha talt til han og sagt: "That means that in my name they [de troende] will exercise authority over the devil. I delegated my authority over the devil to the church, and I can work *only* through the church, for I am the head over the church."³³ Denne autoriteten utøves ved at den troende lever etter universale lover. Ikke bare mennesker, men også Gud, er underlagt disse lovene.³⁴ For å oppnå det man har rett på, må man ifølge Hagin "tro det og si det".³⁵ Hagin mener at det er Mark 11.23-24 som underbygger dette. Han oversetter utsagnet "ha tro til Gud" med: "ha Guds tro" eller "ha Guds type tro".³⁶ "Denne *Guds type tro* er ifølge Hagin den tro en har når en i sitt hjerte tror og med sin munn taler det en tror, slik at det trodde og talte skjer."³⁷ Hagin sier at dette "dreier seg om den samme slags tro som Gud hadde da han skapte verden. Gud skapte nemlig ved å tale i tro, dvs. ved å tro på det ordet han uttalte ved skapelsen, slik at det skjedde."³⁸ Den troende har et forbilde for sin tro i Gud og hans tro. På samme måte som Gud trodde og talte, skal den troende tro og si. "Utsagnet om at de troende er tros-barn av en tros-Gud innebærer for Hagin en grunnleggende likhet mellom Gud og mennesker."³⁹ Mennesket blir med dette på samme nivå som Gud, eller lik Gud, når det gjelder å leve etter de åndelige lover og prinsipper. Gud skapte verden ved tro, og den troende kan realisere helse ved den samme tro.

2.2.4 Gudsbilde og menneskesyn

Dette får implikasjoner for Gudsbilde og menneskesyn. Hagin hevder at "Gud Skaperen har ikke lenger makt her på jorda, han er bare Gud i den åndelige

³² Sannes, 2005, s. 48

³³ Hagin, I believe in visions, 1972, s.83. Sitert i Sannes, 2005, s. 126

³⁴ Sannes, 2005, s. 74

³⁵ Sannes, 2005, s. 103

³⁶ Sannes, 2005, s. 103

³⁷ Sannes, 2005, s. 103

³⁸ Sannes, 2005, s. 103

³⁹ Sannes, 2005, s. 105

verden.”⁴⁰ Gud har gitt sin makt på jorda til menneskene. Gud er allmechtig, men Hans makt er avgrenset til ikke å gjelde i den fysiske verden.⁴¹ Samtidig gjelder de lover jeg har nevnt i avsnittet over. Dersom mennesket handler, tror eller bekjenner etter disse lovene, vil Guds suverenitet virkeliggjøres. Når Hagin taler om Guds suverenitet, ”er poenget for ham å understreke hvilke muligheter det troende mennesket har.”⁴²

Dette innebærer at Gud er allmechtig, men han har overdratt noe av sitt myndighetsområde til menneskene. Innenfor dette området kan menneskene virke under de samme lover som Gud forholder seg til. På denne måten blir Guds makt redusert og menneskets potensial økt.

Kenneth Hagin vil beskrive troen på flere måter. Jeg har over referert til at han beskriver det å *si* det man tror, som en del av troen. Det å *si* kan også erstatte det å *be*. Samtidig er også Guds tro et forbilde for menneskenes tro. På samme måte som Gud forholder seg til visse lover og prinsipper, må også menneskene gjøre dette. ”De åndelige lover, prinsipper og metoder har altså karakter av regler som vi må rette oss etter og av betingelser som må oppfylles.”⁴³ ”Også Gud må følge de fastsatte reglene hvis han skal få noe gjort.”⁴⁴ Følger vi disse reglene og lovene, vil det vi ber om og sier, skje. Det å følge og stole på reglene blir det viktige. Hagin kan uttrykke at vi kan stole på troen eller ha *tro på troen*.

”Troen blir her en størrelse i seg selv. Derfor kan Hagin også tale om å tro på sin egen tro: ‘Evidently, God had faith in His faith, because He spoke words of faith and they came to pass. Evidently Jesus had faith in His faith, because He spoke to the fig tree, and what He said came to pass. In other words, having faith in your words is having faith in your faith.’ Han anbefaler å si dette høyt til det når ned i ånden ‘faith in your faith’.”⁴⁵

Når menneskene følger de åndelige lovene eller prinsippene: ”SAY IT! DO IT! RECEIVE IT! TELL IT!”⁴⁶ vil de få det de ber om. Hagin beskriver det som å gjøre en

⁴⁰ Sannes, 2005, s. 74

⁴¹ Sannes, 2005, s. 74

⁴² Sannes, 2005, s. 74

⁴³ Sannes, 2005, s. 108

⁴⁴ Sannes, 2005, s. 110

⁴⁵ Hagin, *Having faith In Your Faith*, 1980/1981, s.3f; 4f. Sitert i Sannes, 2005, s. 112

⁴⁶ Hagin, *How To Write Your Ticket With God*, 1979, s.2-6. Sitert i Sannes, 2005, s. 111

bestilling som Gud er forpliktet til å innfri, fordi også han er bundet til disse lovene og prinsippene. Dette omtaler Hagin som *troens lov*.⁴⁷ Ikke bare er Gud forpliktet til å handle, Han kan ikke handle på jorda om ikke menneskene ber. Ifølge Hagin gav Gud, etter at han hadde skapt jorda, herredømmet over til menneskene. "Det innebærer etter hans mening at mennesket var denne verdens gud."⁴⁸ I syndefallet gav Adam dette herredømmet videre til Satan, som ble denne verdens gud. Som jeg har skrevet tidligere (s.12), har Gud gitt fra seg herredømmet på jorda og kan derfor ikke lenger utøve autoritet på denne. Det ville være mot de åndelige lover og prinsipper. "Bare når mennesket påkaller Guds hjelp, kan Gud gripe inn på jorda. Ellers er han juridisk hindret fra det. Det er de troende som må få Gud i gang."⁴⁹ I en av mange åpenbaringer Hagin hevder han har hatt, skal Jesus ha sagt til han "I cannot answer their prayers unless they have faith, because I cannot violate my word."⁵⁰ Dette utsagnet viser både at Gud er bundet til de åndelige lover og at mennesket må ha tro når det handler etter de samme lovene.

2.2.5 Navnet Jesus

"All bønn skal ifølge Hagin rettes *til Faderen i Jesu navn*. Det er den eneste måten, hvis en vil be rett."⁵¹ Uansett hva man vil be om, enten det er frelse eller helbredelse, skal bønnen rettes til Faderen i Jesu navn. Hagins begrunnelse er at alt det Jesus gjorde og oppnådde, gjorde han i kraft av sitt navn. Dermed vil vi kunne virkeliggjøre det Jesus oppnådde, når vi bruker hans navn. "Det er kraft og autoritet i Navnet, over Satan og over alle onde makter og omstendigheter i livet."⁵²

" 'Navnet' selvstendigjøres i forhold til personen Jesus Kristus, slik at det nærmest oppfattes som et hypostasert størrelse med samme makt som Jesus selv hadde. Han har selv gitt de troende rett til å bruke dette Navnet, og det virker det samme for oss som det gjorde for ham i hans jordeliv. Det har i seg all Guds fylde, herlighet, kraft og autoritet, og er gyldig i alle tre deler av universet, både i himmelen, på jorden og under jorden. Ved Jesus-Navnet kan

⁴⁷ Sannes, 2005, s. 111

⁴⁸ Sannes, 2005, s. 65

⁴⁹ Sannes, 2005, s. 67

⁵⁰ Hagin, I believe in visions, 1972, s.86f. Sitert i Sannes, 2005, s. 110

⁵¹ Sannes, 2005, s. 77

⁵² Sannes, 2005, s. 79

den troende både be til Faderen og bryte Satans, demonenes og omstendighetenes makt. Den troende er som Jesus i denne verden.”⁵³

Dette siste utdyper Hagin nærmere. Jesus utførte ikke sin tjeneste på jorda som Guds sønn. ”Guds Sønn hadde nemlig avkledd seg sin guddommelige kraft – han var ikke Guds Sønn i kraft i sitt jordeliv. Kraften til sin spesielle tjeneste fikk han først da han fikk Ånden.”⁵⁴ Hagin mener dermed at ”Jesus og de troende prinsipielt står på linje når det gjelder kraftgjerninger.”⁵⁵ Jesus var avhengig av Ånden for blant annet å helbrede, på samme måte som den troende er avhengig av Ånden for å helbrede. ”Hagin kan for eksempel understreke at Jesus *arvet* Navnet, og 'every believer has inherited the legal right to the use of the Name of Jesus'.”⁵⁶ Jesus bruker ikke navnet lenger, og derfor har Han gitt det videre til de troende slik at de kan bruke det. Navnet tilhører nå menigheten. Det har den samme kraften når det brukes av de troende i dag som det hadde for Jesus.⁵⁷ Hagin uttrykker seg på følgende måte: ”I *knew* the Name worked! I said, 'In the Name of Jesus! In the Name of Jesus! In the name of Jesus!', I brake the power over the devil...”⁵⁸

2.2.6 Skje din vilje

Denne overskriften er hentet fra den bønningen Jesus lærte disiplene å be (Matt 6.10). For Hagin er ikke det en bønn som skal brukes av den nytestamentlige menighet. Ifølge han ga Jesus denne bønningen til disiplene før sin død, og den hører derfor hjemme i overgangen mellom den gamle og den nye pakt.⁵⁹ Han mener denne bønningen ”kun hører hjemme i det han kaller en 'innvielsesbønn’.”⁶⁰ Et eksempel på en slik bønn er Jesu bønn i Getsemane, der han brukte en slik bønn. Vi skal ikke bruke formen *hvis det er din vilje* når vi ber. Dette er ikke en bønn som uttrykker tro. Den følger ikke de åndelige lover og prinsipper som gjelder for å få det vi tror og ber om. Man skal tro man har mottatt det man ber om før man har. Hagin ”kan tale om 'the principle of the prayer of faith' som finnes i Mark 11,24. 'So the principle of faith is the

⁵³ Sannes, 2005, s. 99

⁵⁴ Sannes, 2005, s. 83

⁵⁵ Sannes, 2005, s. 84

⁵⁶ Hagin, Faith Food, 1977/1980, s.51. Sitert i Sannes, 2005, s. 81

⁵⁷ Sannes, 2005, s. 80

⁵⁸ Hagin, The Name of Jesus, 1979/80, s.9. Sitert i Sannes, 2005, s. 78

⁵⁹ Sannes, 2005, s. 109

⁶⁰ Sannes, 2005, s.109

same: believing you have received before you have (Mark 11:24)'.⁶¹ Dette rimer ikke med å be om noe *dersom det er Guds vilje*.

⁶¹ Hagin, *Seven Things You Should Know About Divine Healing*, 1979/84, s.49 og *Bible Faith Study Course*, 1991/2000, s.20. Sitert i Sannes, 2005, s. 106

3. Svein Magne Pedersens lære om helbredelse

3.1 Bakgrunn

Pedersen hadde sin oppvekst i en læstadiansk familie i nærheten av Narvik.⁶² Familien tilhørte en retning kalt *De førstefødte* innenfor læstadianismen. Han beskriver dette som en konservativ og radikal kristendomsform, og skriver at han ikke har tatt noen skade av dette. Han gir tvert imot uttrykk for at dette har hjulpet han mot liberalisme, uten at han innholdsbestemmer dette mer i denne sammenhengen. I innledningen til to av sine bøker skriver han:

”Det var mange ting som var synd, ikke bare radio, juletre, TV og slips. Plystring var også av det onde. Jeg fikk kristendommen inn med svært konservativ ’teskje’. Men her fikk jeg da høre om Jesus, himmel, helvete – og om Jesu blod som renser fra all synd. Selv om alle andre kirker og trosretninger fikk passet påskrevet som vranglære, kunne jeg neppe tatt åndelig skade av å høre på. Radikalismen fenget! Jeg fikk en konservativ ballast som har hjulpet meg mot liberalisme. Og vekkelseskristendommen skulle bli det toneangivende for meg senere i livet.”⁶³

”Fra Læstadianismen fikk jeg med meg en radikalisme som jeg fremdeles setter stor pris på. Forkynnelse av kors og oppstandelse, synd og nåde, himmel og helvete ble ofte sterkt fremtonet.”⁶⁴

Den vekkelseskristendommen han vokste opp med, gir han uttrykk for har vært en god ballast videre i livet. Hans mor døde da han var seks år, og moren til en klassekamerat ble som en åndelig mor for han. I trettenårsalderen sluttet han å gå på møter og opplevde å være i en religiøs gråsoner. Denne kvinnen hjalp han da han i en alder av 15 år, ville bli en kristen og opplevde frelse. Hun oppmuntret han også til å bli forkynner og evangelist.⁶⁵ Etter endt skolegang, siviltjeneste og et kort opphold i England begynte han på Ansgarskolen.

Pedersen skriver i *Jesus, helbrederen fra Nasaret* hvordan han, helt fra han leste T.L. Osborns bok om helbredelse i 1964, har ”tørstet etter å oppleve å bli fylt med Guds

⁶² Pedersen, 2008, s.18

⁶³ Pedersen, 1991, s.15

⁶⁴ Pedersen, 2008, s.18

⁶⁵ Pedersen, 1991, s15f; Pedersen, 2008, s.18

Ånd og etter å kunne be for syke og se dem helbredet.”⁶⁶ Han beskriver i det samme avsnittet hvordan han noen år etter dette, i 1971, møtte en norsk-amerikansk forkynner ved navn Herbert Mjorud. Mjorud var gjestetaler ved Ansgarskolen dette året, og han forkynte om helbredelse og ba for studentene. Etter et møte med forbønn for syke gikk SMP på sitt rom og ba Gud om å gi han gaven til å helbrede. Denne kvelden beskriver han slik: ”Mens jeg lå der knelende i bønn, tok jeg Gud på ordet, ba om kraften, takket for den – og ble fylt med hans Ånd. Jeg talte i tunger og priste Gud på et himmelsk språk – for første gang. Jeg var nå blitt døpt og fylt med hans Ånd og fått gaven til å tale i tunger – men var det mer i ’pakken’?”⁶⁷ Han skriver så videre om sin første helbredelse. Det var på Pedersens eget initiativ han ba for denne personen, som var hans svigerinne. Hun trodde ikke selv på noen helbredelse, og Pedersen skriver at det var for å være høflig at hun lot han be. I denne forbindelsen skriver han

”Grethe tok av seg skoene. Jo, sannelig var hun plattfot! Begge føttene lå helt flatt ned på innsiden. Dette så vanskelig ut. Men ’den som intet våger, han intet vinner,’ sier ordspråket. Jeg holdt rundt føttene hennes og ba en trosbønn om helbredelse. Etter noen sekunder sa Grethe: ’Det føles som føttene kommer imot meg, det vibrerer i dem.’ Jeg åpnet føttene og fikk se at hun hadde en fin bue under begge føttene.”⁶⁸

Denne hendelsen nevner han ikke bare i boka *Jesus – helbrederen fra Nasaret*, den blir trukket fram både i andaktsboka *Legende dråper* og i *Når Gud gjør under*.⁶⁹ Også i bladet *Legedom* kommer SMP tilbake til dette som sin første helbredelse.⁷⁰

Dette første mirakelet, eller helbredelsen som han kaller det senere i boka, motiverte han til å studere emnet helbredelse.⁷¹ Disse studiene resulterte i at han skrev det han kaller en lærebok om helbredelse. Bak på boka står det at den er en lærebok om helbredelse, og i innledningen sies det at boka egner seg som ”studie og oppbyggelsesbok omkring emnet fysisk helbredelse” og at ”Boken passer også godt

⁶⁶ Pedersen, 2008, s.20

⁶⁷ Pedersen, 2008, s. 20

⁶⁸ Pedersen, 2008, s.21

⁶⁹ Pedersen, 2008, s.20; Pedersen, 2007, s.8; Pedersen, 1991, s.18.

⁷⁰ *Legedom*, nr 5, 2009 s. 4 og nr. 1, 2008 s. 23

⁷¹ Pedersen, 2008, s.27

som lærebok ved bibelskoler og i bibelstudiegrupper.”⁷² SMP legger vekt på at boka er et resultat av egne studier om emnet. Han skriver at i disse studiene har ”Den beste læremester vært Den Hellige Ånd. Han har talt til meg under studiene og mens jeg har praktisert bønn for syke. ... Og jeg lærer mer etter hvert som jeg praktiserer bønn for syke.”⁷³ En viktig del av studiene om helbredelse handler altså om at SMP lærer av Den Hellige Ånd under bønn for syke. Denne læringen ved å praktisere har også skjedd ved at han har ”deltatt sammen med verdenskjente helbredelsespredikanter”⁷⁴. Han skriver at han ber for ca. 60000 enkeltpersoner hvert år og at han til sammen har bedt for flere hundre tusen.⁷⁵

Men det er ikke bare praksis som er viktig. SMP legger vekt på at han har lest mange bøker om emnet, tatt kurs som de verdenskjente helbredelsespredikantene har holdt, samt studert emnet på egenhånd.⁷⁶ Boken *Jesus helbrederen fra Nasaret* inneholder mange henvisninger til Bibelen. I andaktsboka *Legende dråper* skriver han at han har med alle bibelsteder som handler om helbredelse.⁷⁷ Selv om erfaring og det å høre Den Hellige Ånds tale er viktig for Pedersen, underbygger han sin lære også ved å vise til bibeltekster. Det kan være tekster som sier noe konkret om helbredelse eller om tro, men det er i like stor grad hendelser fra Jesu egen tjeneste der Han helbreder. Dette siste fungerer som modell for de kristne i dag. Helbredelse skal til alle tider fungere på samme måte som vi leser om i evangeliene.

Sammenligning

Det at SMP trekker fram sin første helbredelse flere ganger i sin litteratur, svarer til at Hagin trekker fram at han selv ble helbredet som syttenåring. Dette er hendelser som begge nevner som viktige i deres liv og tjeneste. Samtidig er det en vesentlig forskjell. I Pedersens tilfelle var det en han ba for som ble helbredet, mens det for Hagins vedkommende var han selv som ble helbredet.

Pedersen beskriver hvordan han på egenhånd har studert emnet helbredelse, og han skriver at Den Hellige Ånd har talt til han under bønn og studier. Dette er også noe Hagin legger vekt på. Samtidig kan vi se at Pedersen fremhever dette på en annen

⁷² Pedersen, 2008, s.13

⁷³ Pedersen, 2008, s.28

⁷⁴ Pedersen, 2008, s.27

⁷⁵ Pedersen, 2008, s.28; Legedom nr.1 2008, s.23

⁷⁶ Pedersen, 2008, s.27

⁷⁷ Pedersen, 2007, s.9 og 49

måte enn Hagin. Pedersen sier at Den Hellige Ånd har talt til han. Hagin hevder han har mottatt åpenbaringer og hatt syner av Jesus der de har hatt samtaler om helbredelse. Sett ut fra ett perspektiv kan man forstå det Pedersen får høre av Den Hellige Ånd i en slik sammenheng, som like bindende som når Hagin har syner og åpenbaringer. Fra et annet perspektiv vil jeg mene at det likevel virker sterkere når man hevder å ha hatt et syn og en åpenbaring, som når man sier Den Hellige Ånd har talt. Det har mer preg av et under å møte Jesus og samtale med han, enn å høre Den Hellige Ånd tale.

3.2 Jesu tjeneste og Jesu navn

Pedersen legger vekt på at i evangeliene vies mye av plassen til Jesu helbredelser. Han har talt seg fram til at 727 av 3779 vers i evangeliene handler om helbredelse og skriver videre: "Fra teologisk hold har det vært hevdet at Jesus brukte to tredjedeler av sin tre-årige tjeneste til å helbrede syke."⁷⁸ Jesus kom for å gjenopprette syndefallets forbannelse som innebærer "å gi oss full helse, både åndelig, sjelelig og legemlig".⁷⁹ Videre skriver han at Jesus i sin tjeneste helbredet "hvem som helst, hva som helst, hvor som helst og når som helst."⁸⁰ SMP framstiller helbredelse som en hoveddel av Jesu tjeneste. Dette gjør han både ved å vise til at Jesus skal ha brukt mye av sin tid til dette, men også ved å se på Jesu tjeneste som en gjenopprettelse av tilstanden før syndefallet. "Jesus så på sykdom som en fiende som hadde invadert hans skapning [...] Den [synden] er fra begynnelsen et Satans verk som startet med syndefallet i Edens hage."⁸¹ Pedersen mener at sykdom er en forbannelse som ikke var en del av Guds skaperplan. Om dette skriver han:

"Gud skapte Paradis, ikke sykdom og død. Disse negative sidene av livet var ikke med i hans skaperplan. Sykdom er for ham et hinder i Guds rike og i menneskers liv. Den hindrer oss å nå vårt potensial. Den skaper problemer i ekteskap og samliv, i Guds rikes arbeid og fratrar oss mange gleder og velsignelser i livet. Sykdom skaper ofte sosiale og økonomiske problemer."⁸²

⁷⁸ Pedersen, 2008, s 45

⁷⁹ Pedersen, 2008, s 41

⁸⁰ Pedersen, 2008, s 42

⁸¹ Pedersen, 2008, s 43

⁸² Pedersen, 2008, s 44

Dette er ifølge SMP Jesus sin motivasjon for å vie mye av sin tjeneste til helbredelse. Forut for sitatet over skriver han at Jesus kom "inn i historien for å utkonkurrere disse negative elementene og bringe inn helse, legedom, frelse og oppstandelse."⁸³ Her nevnes helse og legedom sammen med frelse og oppstandelse som det Jesus vil gi for å virkeliggjøre Guds vilje. Pedersen hevder Jesus hadde følgende prioritering i sin tjeneste: forkynnelse, lære og helbredelse. Når han siterer Joh.3.17, skriver han at det ikke bare handler om sjelens frelse. Det handler og om frelse, i betydningen helbredelse, for hele mennesket.⁸⁴ Det er en sammenheng mellom følgene av syndefallet og Jesu tjeneste. Siden fallets følger i like stor grad var sykdom som behovet for frelse, var helbredelse en like viktig del av Jesu tjeneste som sjelens frelse. Det var Jesu kjærlighet til, og medynk med, folket som var hovedårsaken til at han helbredet. Han syntes ikke bare synd på folket, han hadde en medynk som resulterte i handling. For SMP er det slik at "har vi bibelsk medfølelse ('medynk'), berører det viljeslivet vårt – og vi handler."⁸⁵ Flere situasjoner fra Jesu liv underbygger dette. Syke, sultne, blinde, spedalske, besatte og de som sørger, alle fikk møtt sine behov hos Jesus på grunn av hans medfølelse/medynk. Jesu liv er et forbilde for oss.

"Jesus gav oss et eksempel til etterfølgelse. Vi skulle også helbrede syke, i hans navn. Jesus lærte først opp 12 disipler til å gjøre dette, senere 70, og nå gjelder det 'de som tror' [...] De skulle med andre ord forkynne frelse og helbredelse. Dernest skulle de helbrede alle typer sykdommer. De skulle ikke vike til side for datidens verste sykdom, spedalskheter. Til og med døde skulle vekkes opp. Vi har mye land å innta."⁸⁶

Hvis vi har Jesus som vårt største forbilde, kan vi bare registrere at Guds menighet ikke på langt nær er kommet dit Gud ønsker å ha den."⁸⁷

I det første av disse sitatene går det fram at vi både skal praktisere helbredelse slik Jesus gjorde det, og vi skal være en fortsettelse av Jesu disipler. I det andre sitatet står det ikke direkte at vi skal ha Jesus som forbilde, men det er implisitt gitt ut fra sammenhengen. Budskapet der må forstås slik at vi skal ha Jesus som forbilde og at

⁸³ Pedersen, 2008, s.44

⁸⁴ Pedersen, 2008, s. 46

⁸⁵ Pedersen, 2008, s.62

⁸⁶ Pedersen, 1991, s.13f

⁸⁷ Pedersen, 2008, s.123

vi har et stykke igjen før vi har en tjeneste som hans. Pedersen skriver: "Hvordan prioriterer vi i våre menigheter og våre personlige liv? Trenger vi å omprioritere slik at våre liv begynner å ligne mer på Mesteren – også på dette området?"⁸⁸ Dette må forstås slik at det han skriver om Jesu tjeneste, er normen for menighetens lære og praksis på dette området.

Pedersen skriver også at "I Jesus tjeneste ble alle frelst og helbredet som kom til ham i tro."⁸⁹ Han sammenligner dette med da Israelittene spiste påskelammet før utgangen fra Egypt. Også da ble *alle helbredet*.

Navnet Jesus

Navnet Jesus har en helt spesiell plass i Pedersens lære om helbredelse.

Frelsesverket er ikke bare knyttet til Jesu liv og tjeneste, men også til selve navnet.

Han skriver: "Dermed er navnet Jesus en bekjennelse. Hver gang vi bekjenner navnet Jesus, forteller vi at vi tror på hans oppdrag: å frelse og helbrede."⁹⁰

Konteksten her er Apg.4,12 og Peters tale til øverstepresten og hans råd der han sier at det ikke finnes noe annet navn vi kan bli frelst ved enn Jesus. SMP legger her vekt på at det hebraiske navnet Yehsua betyr Gud frelser og Gud leger. Dermed kan han si at "Det hender ofte at jeg i tro bare siterer navnet Jesus over den syke når jeg ber for vedkommende. Ofte ser jeg da at sykdomsmakten må gi slipp på sitt bytte."⁹¹ Her blir sykdommen sett på som en makt, og den makt som fortrenger den, er navnet Jesus. "Jesu navn er den største autoritet til å kaste sykdommer på dør."⁹² I Jesu navn kan vi binde sykdommer og løse ut Guds kraft.⁹³ Å be i det navnet er å gjøre seg bruk av en autoritet som gjør at den syke blir frisk, *sykdommen kastes på dør*.

Dette siste, sammen med formuleringen som er hentet fra sitatet over om at sykdomsmakten må gi slipp på byttet, er ikke bare et uttrykk for synet på Jesu navn, men viser også et syn på sykdom som en makt. Denne makten har den kristne en kamp med, og våpenet i denne kampen er Jesu navn. Det er en direkte sammenheng mellom bekjennelsen av navnet Jesus og helbredelsen. "Ved troens bekjennelse av navnet Jesus, virker Guds kraft på sykdommen. Navnet Jesus

⁸⁸ Pedersen, 2008, s.48

⁸⁹ Pedersen, 2008, s.57

⁹⁰ Pedersen, 2008, s.48

⁹¹ Pedersen, 2008, s. 50

⁹² Pedersen, 2008, s. 51

⁹³ Pedersen, 2008, s. 89

betyr 'Herren er frelse'."⁹⁴ Også her poengterer SMP at frelsen gjelder både ånd, sjel og legeme. Men som vi ser av sitatet over, må bekjennelsen av navnet Jesus skje i tro, det må være en *troens bekjennelse*. Hva denne troen innebærer, vil jeg komme tilbake til i et eget avsnitt.

Pedersen legger vekt på de mulighetene som ligger i bruken av dette navnet når han skriver: "Å be i Jesu navn betyr å be etter hans vilje. Det betyr at vi har fått tilgang på hans ubegrensede rikdom og rett til å ta ut det vi trenger. Som om Jesus selv ga oss en signert sjekk og sa: 'Skriv på det beløp som du selv ønsker, etter dine behov. Jeg er rik nok og kan uansett innestå for det'."⁹⁵ Her bruker han begrep som *ta ut* og *sjekk*. Det er begreper som i første rekke får oss til å tenke på penger, men konteksten tilsier at det handler om helbredelse og helse. Vi kan altså ta ut helbredelse i Jesu navn på samme måte som vi tar ut penger i banken.

SMP legger vekt på at navnet Jesus skal brukes i tro. Jesus er også den som har vist oss hvordan vi skal tro. Også demonene i åndens verden tror på Jesus. Dermed vil de måtte vike når den troende bruker dette navnet for å få sykdommer til å slippe taket. På denne måten knyttet sykdommen til noe demonisk uten at SMP sier at den syke er besatt. Synd, sykdom og død kom inn i menneskenes liv ved syndefallet. Dette er djevelens verk, og "Etter Guds plan og vilje kom Jesus inn i historien for å utkonkurrere disse negative elementene og bringe inn helse, legedom, frelse og oppstandelse."⁹⁶ Helbredelse er en like selvfølgelig del av Jesu liv og død som sjelens frelse. Pedersen henviser til Lukas 9,1 og skriver

"at disiplene også fikk autoritet eller 'myndighet' ('exousia'), delegert myndighet fra Jesus til å drive ut ånder og helbrede syke (som i Mat 10:1). De fikk autoritet til å benytte seg av denne kraften. Vi har også fått autoritet og kraft til å få dette til. Autoritet og kraft går hånd i hånd. Det går ikke på *vår* styrke, *våre* evner eller muligheter. Trykket ligger på Gud som har sendt oss ut."⁹⁷

⁹⁴ Pedersen, 1991, s.31

⁹⁵ Pedersen, 2008, s.51

⁹⁶ Pedersen, 2008, s.44

⁹⁷ Pedersen, 2008, s.100

Samtidig legger SMP vekt på at "Vi må passe oss for ikke bare å bli opptatt av teknikk når vi tar for oss dette vitale emnet."⁹⁸ Fokuset skal være på den man ber for. Den samme omsorgen og ydmykheten som Jesus hadde, skal være i den som vil erfare kraften i navnet Jesus.

Sammenligning

Vi kan se klare likhetstrekk mellom Pedersen og Hagin i hvordan de ser på navnet Jesus. Begge vil si at vi har kraft og autoritet i dette navnet. Ved den autoritet som finnes i Jesu navn, kan helbredelser skje. SMP sier at når vi bekjenner dette navnet, er det det samme som å tro på helbredelse. Han sier også at det å be i Jesu navn betyr å be etter hans vilje. For Pedersen kan bønn for syke noen ganger bestå i at han nevner navnet Jesus. Hagin hevder det er uttrykk for vantro å be når vi først har *sagt noe i tro*. Han sier også at navnet har samme kraft når det brukes av de troende som det hadde for Jesus. Hagin sier at Jesus selv arvet navnet, men bruker det ikke lenger. Han har derfor gitt det videre til de troende slik at de kan bruke det.

Her formulerer Pedersen seg annerledes. "Å bryte det onde i hans navn betyr at vi har fått rett til å handle på hans autoritet. Vi representerer ham overfor det onde, som om Jesus selv var der og sa de samme ordene. Det er å handle på hans vegne. Vi er *'sendebud i Kristi sted'* (2. Kor 5:20)".⁹⁹ Pedersen selvstendiggjør dermed ikke navnet Jesus på samme måte som Hagin. Han skriver ikke noe som innebærer at Jesus har gitt fra seg bruken av navnet, slik Hagin gjør. Kraften og helbredelsen er for SMP knyttet til det å be i Jesu navn. For Hagin er autoriteten i Jesu navn en selvstendig størrelse ved siden av personen Jesus¹⁰⁰. Pedersen uttrykker det slik at *troens bekjennelse av navnet* er viktig. Her sier Hagin at kraften og autoriteten ligger i navnet Jesus. Samtidig blir Gud, ifølge Pedersens lære, forpliktet til å gi når vi skriver ut en sjekk. Dermed blir forskjellen mellom Pedersen og Hagin hvordan de ser på Jesu autoritet og ikke den troendes autoritet. For Pedersen har Gud plikt til å gi oss, vi har en autoritet til å kreve. Autoriteten kan utøves av oss og ikke bare av Jesus. For Hagin er det slik at Jesus ikke lenger har denne autoriteten.

⁹⁸ Pedersen, 2008, s. 53

⁹⁹ Pedersen, 2008, s. 52

¹⁰⁰ Sannes, 2005, s.147

Det Pedersen sier om at det å be i Jesu navn er som å skrive ut en sjekk, og at dette forplikter Gud til å gi, ligger nært opp til det Hagin sier. Det er dermed bare en liten forskjell på SMP og Hagin. Hagin knytter dette til en lære om åndelige lover som gjelder for menneskene, Satan og Gud selv. Jeg har ikke funnet at Pedersen har en slik lære.

3.3 Alle kan bli helbredet

Alle kan bli helbredet, ifølge SMP. Han skriver at "Gjennom troen på Jesus kan alle syke og svake tilegne seg legedom og fysisk styrke."¹⁰¹ Til støtte for dette henviser han til evangeliene og skriver at "I Jesu tjeneste ble alle frelst og helbredet som kom til tro"¹⁰² Han nevner også kobberslangen i ørkenen og sier at den var et bilde på korsfestelsen. Alle ble helbredet når de så på slangen, på Jesus. På samme måte var det for israelittene ved utgangen fra Egypt: Påskelammet israelittene spiste før utgangen fra Egypt, var et bilde på Jesus, og SMP henviser til King James oversettelsen som sier: "det var ikke en eneste svak person blant deres stammer."¹⁰³ Dette utlegger SMP som at alle syke ble helbredet da de spiste påskelammet. Gjennom flere bibeltekster forsøker SMP vise at Gud vil helbrede alle. Han nevner Abrahams bønn for Abimelek (1. Mos.20,17) og 2. Mos.15,26 der det står: "For jeg er Herren, din lege."

I forbindelse med Jesu tjeneste slik vi leser om den i evangeliene, skriver SMP at alle som ba Jesus om helbredelse, fikk det.¹⁰⁴ Når han omtaler Paulus tjeneste, sier han at den ikke var *komplett* og setter den opp mot Jesu tjeneste som var "uten brist og lyte."¹⁰⁵ Når SMP skriver videre om denne tjenesten er det den troendes mål å følge Jesu fullkomne eksempel i tjenesten. Han skriver som om vi, i motsetning til Paulus, kan nå en *komplett* tjeneste. Det betyr at alle vi ber for skal bli helbredet. SMP bruker også temaet om arverett til å begrunne dette. Dette er en arverett alle har fordi Jesus døde for alle. På samme måte som ikke alle tar ut retten til å bli frelst, er det ikke alle som tar ut retten til å bli helbredet. Pedersen skriver at: "Gud forventer at vi går til vår himmelske bankboks og tar ut det vi trenger for helse og frelse."¹⁰⁶ Det er uttrykk for

¹⁰¹ Pedersen, 2008, s.58

¹⁰² Pedersen, 2008, s 57

¹⁰³ Pedersen, 2008, s.58

¹⁰⁴ Pedersen, 2008, s.82

¹⁰⁵ Pedersen, 2008, s116

¹⁰⁶ Pedersen, 2008, s.125

åndelig fattigdomstenkning ikke å gjøre seg nytte av denne arveretten.¹⁰⁷ Pedersen nevner flere eksempler på at mennesker ikke gjør nytte av det de har rett på. Først nevner han noen eksempler fra dagliglivet. I tillegg nevner han en kvinne han møtte som sa: "Det er så mange syke, så hvorfor skulle jeg være i en særstilling?"¹⁰⁸ Han underviser da videre ut fra dette eksempelet og sier at det er på grunn av manglende kunnskap om Guds vilje at mange ikke blir helbredet. Også når han siterer Jesaja 53,4 poengterer han at helbredelsen, akkurat som frelsen, er for alle.¹⁰⁹

Pedersen unnlater heller ikke å nevne noen bibelsteder der det står at *mange* (i motsetning til alle) ble helbredet. Dette tolker han som at Jesus ikke hadde tid eller mulighet til å helbrede alle på disse stedene. En annen mulig forklaring han gir er at når det står at mange ble helbredet, betyr det at alle ble helbredet. De som da ble helbredet, var mange.¹¹⁰

I forbindelse med at SMP skriver at alle kan bli helbredet, understreker han at dette gjelder også de som ikke er kristne. Han har laget en liste over utsagn Jesus *ikke* kom med i forbindelse med helbredelse. To av disse er: "Du er ikke frelst, derfor kan jeg ikke helbrede deg." og "Det er for mye synd i ditt liv til at jeg skal kunne helbrede deg."¹¹¹ Dette skulle da kunne gjelde både den som ikke er en kristen og den kristne som synder. I sidene som følger sitatet over, slår han flere ganger fast at Jesus vil helbrede både troende og ikke-troende. Hverken dårlig moral eller usunt levesett fører automatisk til at helbredelse ikke kan skje. Dette kommer flere ganger fram i Pedersens hovedbok om helbredelse, der han skriver om Jesus: "Aldri stilte han moralske spørsmål til de som ønsket å bli helbredet." og "Han stilte ingen moralske krav for å helbrede."¹¹² I innledningen til boken skriver han også om en mann han ba for som ikke trodde. Pedersen konkluderer her med at det er nok at en av partene tror, og her var det altså forbederen som trodde.¹¹³ Når Pedersen refererer til Jesu liv og hans helbredelsestjeneste, er fokuset på at Jesus vil helbrede alle. I tillegg trekker han også fram det at Jesus ikke krevde hverken tro eller syndfrihet. Også der han skriver om arveretten, poengterer SMP at helbredelsen også gjelder dem som ikke

¹⁰⁷ Pedersen, 2008, s 126

¹⁰⁸ Pedersen, 2008, s126f

¹⁰⁹ Pedersen, 2008, s.216

¹¹⁰ Pedersen, 2008, s.56

¹¹¹ Pedersen, 2008, s.79

¹¹² Pedersen, 2008, s.42 og 62

¹¹³ Pedersen, 2008, 9-11

regner seg som kristne. Frelse og helbredelse er to goder som Jesus har gjort tilgjengelig for alle mennesker gjennom sin tjeneste. Pedersen skriver at man kan gjøre seg nytte av bare en av disse. Man kan altså bli guddommelig helbredet uten å være frelst. Jeg vil komme tilbake til dette når jeg skriver om hva som kreves av den troende i forbindelse med helbredelse.

Pedersen gir også uttrykk for at det er noe vi mennesker ikke forstår i forbindelse med det faktum at ikke alle blir helbredet.

”På en av mine mange turer opp til sykehuset spurte jeg Gud hvorfor han ikke bare lar menneskene ’sovne stille inn’ uten å være syk. Hvorfor ende livet under en fortærende sykdom? Da svarte Herren tydelig og klart: ’Det har ikke du noe med. Stikk ikke nesen din borti det som hører til min suverene vilje.’ Svaret gjorde meg rolig, og jeg mintes profetens Moses ord: ’Det som er skjult, hører Herren vår Gud til’.”¹¹⁴

Sammenligning

Pedersen skriver gjentatte ganger i sine bøker at alle *kan* bli helbredet. Hagin uttrykker seg noe annerledes. Vi har sett at Hagin mener troende ikke trenger å være syke. Blir man ikke frisk er det fordi man ikke tror. Jeg oppfatter det slik at selv om ordbruken knyttet til løftet om å bli helbredet er noe ulik hos Pedersen og Hagin, så er fokuset på helbredelse og mulighetene til å oppnå dette så stort hos Pedersen at han i praksis sier det samme som Hagin. At han skriver om vår arverett og at denne retten består i å kunne *ta ut* helbredelse, må vel også kunne sies i praksis å være det samme som Hagin sier om at den troende ikke trenger å være syk.

¹¹⁴ Pedersen, 1991, s.210

3.4 Hvem kan be for syke?

Pedersen skriver at Jesus ”inviterer alle troende til å be for syke.”¹¹⁵ Det jeg har skrevet tidligere i dette kapitlet om Jesu navn, skulle også tilsi det. Når SMP skriver at vi har autoritet i Jesu navn, gjelder dette alle kristne. Jesu helbredelsestjeneste gjelder som modell og forbilde for alle troende. Når SMP underbygger dette videre viser han til misjonsbefalingen slik den er gitt i Matteus og Markusevangeliet, samt utsendelsen av de sytti. Han skriver at dette viser at det er flere enn de tolv disiplene som skulle ha helbredelsestjeneste. Denne tjenesten skulle finnes i Guds menighet til enhver tid.¹¹⁶ Den første gruppen, alle kristne, har fått det SMP kaller delegert autoritet. Samtidig er det noen som har et spesielt kall, en nådegave, en tjeneste eller et åndelig talent til å helbrede. De tolv disiplene kommer i denne kategorien. De ble gitt makt over urene ånder og til å helbrede alle slags sykdommer og plager.¹¹⁷ Pedersen skriver at vi har fått makt, kraft og autoritet til å helbrede. I denne konteksten kan de se ut som han snakker til alle kristne. At han skriver om autoritet skulle tilsi det, siden han tidligere har skrevet om den autoriteten den kristne har i Jesu navn. Samtidig nevner han i dette avsnittet de tolv disiplene som han allerede har plassert i den kategorien som har en spesiell nådegave til å helbrede.¹¹⁸

Hvilken kraft, makt og autoritet de to gruppene har (alle kristne og de som har nådegaven) er altså noe uklart, men han opererer likevel klart med to grupper: alle troende og de som har en nådegave til å helbrede. Han mener også at det kan være forskjellige varianter av denne gaven. Forskjellige forbedere kan lykkes bedre med enkelte sykdommer enn andre. Dette har med graden av utrustning å gjøre. Fra den første kristne tid nevnes det flere som hadde gaven til å helbrede.¹¹⁹ Pedersen regner også seg selv til en av dem som har denne gaven.¹²⁰ Dette skyldes at han har bedt om å få den og at Gud har tatt han ut til denne oppgaven. Han skriver at når Bibelen sier vi skal strebe etter de beste nådegaver, så kan vi be om å få nådegaven

¹¹⁵ Pedersen, 2008, s.97

¹¹⁶ Pedersen, 2008, s.98f

¹¹⁷ Pedersen, 2008, s.98

¹¹⁸ Pedersen, 2008, s.99f

¹¹⁹ Pedersen, 2008, s.105

¹²⁰ Pedersen, 1991, s. 21

til å helbrede. Han anfører en del helbredelser som støtte for at han har denne gaven. Den som har denne gaven, vil oppleve en jevn strøm av kraft.¹²¹

Sammenligning

Både SMP og Hagin sier *alle troende* har autoritet i navnet Jesus. De uttrykker dette noe forskjellig. SMP sier at denne autoriteten skal brukes i bønn for syke. Hagin sier at navnet Jesus bryter djevelens makt. Troen på Jesus kan gi både helse og åndelig og materiell velstand. Begge regner også med en spesiell tjeneste til å helbrede. De uttrykker begge at de har fått denne tjenesten.

3.5 Hva helbredelsen innebærer

Vi har allerede sett at Pedersen ser på synd, sykdom og død som resultater av Adam og Evas fall i hagen. Helbredelse blir dermed sett på som en gjenopprettelse av syndefallets forbannelse. Helbredelsen gjelder hele mennesket. Pedersen viser til da Jesus leste fra profeten Jesaja i synagogen i Nasaret. Når Jesus sier at fanger skal få frihet, blinde synet tilbake, undertrykte settes fri og et nådens år skal komme, så utlegger SMP det som helbredelse for hele mennesket. Han skriver at effekten av synden handler både om ånd, sjel og legeme.¹²² I dette avsnittet likestiller Pedersen frelse fra synd, fysisk helbredelse og indre helbredelse. Han kaller dette siste også psykisk helbredelse. Når Jesus utfører sine mirakler, er det et uttrykk for Guds vilje. Jesus gjorde det som var Faderens vilje, på initiativ fra Han. Det betyr at den som har nådegaven å helbrede, eller som ber for syke, formidler Guds vilje og fortsetter den gjerning Jesus startet.

Pedersen skriver at mennesket kan ha behov for helbredelse både for ånd, sjel og legeme. Han skriver at vi trenger helbredelse for ånden når vi har syndet - helbredelse for sjelen trenger vi dersom vi har følelsesmessige skader og traumer. Dette siste kaller han indre helbredelse. Helbredelse for legemet har vi behov for både av indre og ytre årsaker.¹²³

¹²¹ Pedersen, 2008, s.31 og 105f

¹²² Pedersen, 2008, s.110

¹²³ Pedersen, 2008, s.113f

3.6 Synet på sykdom

Jeg har tidligere nevnt at Pedersen mener Jesus så på sykdom som en fiende og at sykdom er en av forbannelsene fra syndefallet (3.5). Sykdom er et angrep på skaperverket og helbredelse er i pakt med skapelsens orden. "Han skapte alle kroppens organer til å funksjonere perfekt. [...] Det han hadde gjort var 'overmåte godt' (1 Mos 1.31)."¹²⁴ Pedersen skriver videre at Jesus ser på sykdom som et hinder i Guds rike og i menneskers liv. Sykdommen "hindrer oss i å nå vårt potensiale. Den skaper problemer i ekteskap og samliv, i Guds rikes arbeid og fratrar oss mange gleder og velsignelser i livet. Sykdom skaper ofte sosiale og økonomiske problemer."¹²⁵ Han skriver også at "I hans (Guds) øyne er sykdom en fiende, en tyv, et hinder."¹²⁶ I denne forbindelsen skriver han også at Gud vil "vi skal tjene ham i et friskt legeme" og begrunnelsen er at "legemet er 'for Herren' og Herren er 'for legemet'."¹²⁷ Det er altså ikke bare for den enkelte at sykdommen er et problem. Også for den tjeneste Gud vil vi skal utføre er sykdommen en fiende, en tyv og et hinder.

Jeg har, i avsnittet om Jesu navn, nevnt at SMP ser på sykdom som en makt. I vanlig forstand ser vi på sykdom som en unormal tilstand i kropp eller sinn som er forårsaket av en ytre påvirkning. Det kan være virus, bakterier, feil eller underernæring, en fysisk eller sosial situasjon som har skapt en belastning på sinnet slik at vi har blitt syke av det. Hvordan SMP forstår sykdom som en makt er ikke helt tydelig. En måte er å se på hvordan han mener vi skal få denne makten til å slippe taket. Han kan skrive at sykdommen må gi slipp på byttet og at sykdommen skal kastes på dør.¹²⁸ Han formulerer dette på en annen måte enn når vi omtaler krefter i naturen. Når vi snakker om for eksempel virus, sier vi ikke at de skal kastes ut. Det er da rimelig å forstå de kreftene som SMP skriver om som noe annet.

Selv om han ikke sier at disse kreftene er demoner, skriver han om nettopp demoner i samme avsnitt. Han skriver at demonene i åndens verden frykter Jesus, og han siterer Mrk.16,17f som handler om både å drive ut demoner og helbrede syke. Det er da rimelig å forstå disse kreftene som demoniske krefter, onde krefter, som er mer

¹²⁴ Pedersen, 2008, s.77

¹²⁵ Pedersen, 2008, s.44

¹²⁶ Pedersen, 2007, s.37

¹²⁷ Pedersen, 2007, s.37.

¹²⁸ Pedersen, 2008, s.52f

enn naturkrefter knyttet til sykdom. Sykdomsmakten må vike når vi taler til den i Jesu navn. "Vi skal altså ikke bare be for syke, men i tro **tale** til sykdommen."¹²⁹ Den kan altså høre og må adlyde når ordren gis på rette måte. Samtidig mener SMP at sykdom kan skyldes besettelse, selv om han mener demonisering ofte kan være en bedre betegnelse.¹³⁰ Også den kristne kan være "under demonisk innflytelse".¹³¹ Han viser til flere tilfeller da Jesus drev ut demoner og skriver at djevelen og hans demoner er "redd oss når vi bruker autoriteten i navnet Jesus:"¹³² Symptomene fra besettelse eller demonisering kan ligne symptomene fra naturlige sykdommer.¹³³ Han skriver også at sykdommen kan ha demonisk opprinnelse. Den som leker med demoniske krefter kan pådra seg sykdom.¹³⁴ Hva det vil si å leke med demoniske krefter, kommer Pedersen ikke videre inn på. Hvordan sammenhengen mellom demonen og sykdommer er, spesifiserer han ikke ytterligere. Om det er snakk om besettelse, om demonen plager en med sykdom, eller om man bare er syk i vanlig forstand, blir ikke nevnt.

Synd kan også være årsaken til sykdom. Om den syke ved Betesdadammen skriver SMP at "Årsaken til sykdommen var trolig en personlig svakhet, en synd han hadde begått."¹³⁵ Også et annet sted argumenterer SMP på samme måten om denne hendelsen.¹³⁶ Det er her et poeng for SMP at Jesus konfronterte mannen med synden først etter helbredelsen. Jeg har vært inne på dette tidligere da jeg skrev om at synd ikke er til hinder for helbredelse. Samtidig knytter SMP synd og sykdom sammen i denne forbindelsen.

Pedersen skriver også om psykosomatiske sykdommer. Det er viktig at vi ikke blir grepet av frykt for å bli syke. Han advarer mot å tro og si at vi kan bli syke. Pedersen skriver: "Satan kan plante frykt ned i våre sinn [...] Vi må passe oss slik at vi ikke planter skadelige sykdomsfrø i våre hjerter som kan føre til at vi blir fysisk syke."¹³⁷ Det jeg her har skrevet, sammen med det jeg tidligere har skrevet om Pedersens syn på arverett, betyr at den kristne ikke skulle behøve å være syk. Sykdom er en fiende

¹²⁹ Pedersen, 1991, s.51

¹³⁰ Pedersen, 2008, s.68f

¹³¹ Pedersen, 2008, s.69

¹³² Pedersen, 2008, s.71

¹³³ Pedersen, 2008, s.114

¹³⁴ Pedersen, 2008, s.208

¹³⁵ Pedersen, 2008, s.147

¹³⁶ Pedersen, 2008, s.80

¹³⁷ Pedersen, 2008, s.223

Jesus har seiret over, en kraft som viker i Jesu navn. Den kristne har rett til å være frisk.

Sammenligning

Pedersen kan beskrive sykdom som en makt og kan si at den enkelte ganger kan skyldes besettelse. Sykdom kan også skyldes synd. SMP sier også at vi kan pådra oss sykdom ved å la Satan plante *sykdomsfrø* i oss. Hagin hevder at sykdom kommer fra Satan. Dette gjør at vi ser klare likhetstrekk i synet de har på sykdom.

3.7 Den troendes oppgave

3.7.1 Forkynnelse

Jeg har tidligere vært inne på at den som blir bedt for til helbredelse ikke selv trenger å tro (s.26). Pedersen mener også at Jesus ikke krever at man skal være uten synd. Som vi har sett, nevner han eksempler fra Det nye testamentet der dette er tilfelle. Han har også gjort flere erfaringer i sin egen forbønnstjeneste som bekrefter dette. Det betyr imidlertid ikke at SMP ikke skriver noe om hvordan den troende skal forholde seg når man ber og søker helbredelse, for seg selv eller andre. Han skriver at Gud vil ha oss som sine aktive partnere når underet skal skje. "Vi trenger å rydde vei for at hans helbredende kraft skal flyte til de syke."¹³⁸ Han skriver her videre at det er behov for trosforkynnelse og forkynnelse om helbredelse. Det er forkynnelsen som rydder vei slik at helbredelsen kan skje. Troen kommer når menneskene får høre om under. Han skriver at "Mangel på kunnskap om Guds vilje når det gjelder helbredelse, fører til at mange mennesker blir avskåret fra å bli helbredet gjennom Guds kraft".¹³⁹

Problemet er ikke bare knyttet til mangel på kunnskap, men også til at man kan forkynne feil om helbredelse. SMP skriver at "mange forkynnere i helbredelses-sammenheng har forkynt en liten og svak Gud".¹⁴⁰ Pedersen hevder også et det er viktig at vi ikke bare forkynner at Gud *kan* helbrede, men også at han *vil* helbrede.¹⁴¹ Han mener dette utgjør en forskjell. Pedersen skriver at "Gjennom denne boken ønsker jeg å rydde bort tvil, vantro og misforståelser i forbindelse med emnet

¹³⁸ Pedersen, 2008, s.37

¹³⁹ Pedersen, 2008, s.128

¹⁴⁰ Når Gud, s.49

¹⁴¹ Når Gud, s.49

helbredelse. Mitt håp er at det kan føre til at Guds Ånd kan flyte friere til mange tusen lidende mennesker..."¹⁴² Han ser det som sin tjeneste å legge til rette for, gjennom ord og handling, at helbredelser skjer i større grad enn det man kan se i kristenheten i dag. Boka inneholder tallrike vitnesbyrd om helbredelser, og en sekvens med undervisning etterfølges flere ganger av mange eksempler på helbredelser. Andaktsboka *Legende dråper* også en mengde vitnesbyrd om helbredelser.¹⁴³ Etter en innledning som er en kort undervisning om helbredelse, består andaktene av ett eller flere skriftsteder, etterfulgt av ett eller flere vitnesbyrd om helbredelse.

Sammenligning

Både Pedersen og Hagin legger vekt på betydningen av forkynnelsen. De mener begge de har en oppgave i å forkynne om helbredelse. Forkynnelse skaper tro, og de mener begge deres tjeneste er mer trosbasert enn kristenheten for øvrig.

3.7.2 *Be, tro og motta*

Pedersen skriver at man i mange sammenhenger forkynner en svak og liten Gud og fortsetter med at når vi tenker galt om Gud, så "tror vi galt om ham".¹⁴⁴ For SMP kommer både vantroen og troen av forkynnelsen. Han skriver at vi skal forkynne troens ord. I den sammenheng følger han opp med å sitere bibelsteder som "Jeg vil holde sykdom borte fra deg", "Dine dagers tall vil jeg gjøre fullt" og "Om tusen faller ved din side og tusen ved din høyre hånd – til deg skal det ikke nå."¹⁴⁵ Videre uttrykker han at Guds ord har kraft til å lege og holde sykdom borte fra oss. Han siterer ordspråkene 3,8 som sier "Det [Guds ord] skal være helsebot for din kropp og gi ny styrke for dine ben".¹⁴⁶ Dette utlegger han slik at Guds ord helbreder og hindrer den som tror, i å bli syk. SMP skriver at Jesus er kommet for å "gi oss full helse, både åndelig, sjelelig og legemlig."¹⁴⁷ Når han skriver om sine erfaringer som omreisende helbredelsesforkynner og beskriver hvordan mennesker har handlet etter sin tro på at Gud helbreder, sier han at "Vi må aldri si at det ikke er så nøye med troen."¹⁴⁸ Han legger vekt på at vi skal tro, og han beskriver hvordan denne troen skal være. Tro er

¹⁴² Pedersen, 2008, s.31

¹⁴³ Boka oppgir at den inneholder 814 vitnesbyrd om helbredelse.

¹⁴⁴ Pedersen, 1991, s.49

¹⁴⁵ Pedersen, 2008, s.224

¹⁴⁶ Pedersen, 2008, s.224

¹⁴⁷ Pedersen, 2008, s.41

¹⁴⁸ Pedersen, 1991, s.36

vel kanskje det enkeltemnet han bruker mest tid på i sin litteratur, nest etter eksemplene han gir på helbredelser.

For Pedersen, er Gud som skaper et forbilde for vår tro.

"Bibelen sier flere ganger at 'Gud sa' – og så ble verden og alt det skapte til (1 Mos). 'Himlene er skapt ved Herrens ord, og all deres hær ved Guds åndepust' Sal 33:6 'For han talte og det skjedde. Han bød og det stod der' Sal 33:9 'Ved tro skjønner vi at verden ble skapt ved Guds ord, så det en kan se, ikke er blitt til av det synlige.' Hebr 11:3 Altså: Gud trodde, så talte han ut troens ord – og skapelsen fant sted. Vi tror, mediterer på løftesordet, taler ut ordet – og opplever at underet skjer. Dette kan virke litt skjematisk, men jeg skal forklare dette nærmere. Når troens ord blir lest, meditert på og gjerne uttalt høyt, plantes Guds kraft ned i våre hjerter slik at troen vokser. Når troen vokser, åpner det for at Guds helbredende kraft skal begynne å angripe sykdommer: kreft, [flere sykdommer følger]".¹⁴⁹

Gud trodde, talte ut troens ord og skapte. Vi tror, mediterer på løftesordet, taler ut ordet, og underet skjer. Vi følger Guds eksempel og tror. *Guds tro* er modellen for vår tro. Det var tro og det at Gud talte ut troens ord som gjorde at Han skapte. Derfor kan vi oppleve helbredelse når vi taler ut ordet på samme måte. Pedersen skriver at vi skal lese ordet, meditere på det og høre det. Som et resultat av dette vokser troen. I teksten over er det forskjellen på Gud og oss. Vår tro kan vokse. Han sier også at "Jo større tro, dess større kraft"¹⁵⁰ Målet er at kraften skal bli større, og da må troen bli større. I forbindelse med sitatet over skriver han om en hendelse der disiplene ikke klarte å drive ut en ond ånd av en mann. Jesus forklarer dette med at de hadde liten tro. Kraften var for liten, og dette er ifølge SMP en av grunnene til at enkelte bare blir delvis helbredet når de bes for. Han sier at ordet i seg selv har kraft til å helbrede. Samtidig sier han at det ordet som er plantet i våre sinn må vannes. I denne forbindelsen skriver han:

Når ordet er plantet, trenger det å bli vannet ofte. Gjennom lovprisning, takk og tilbedelse vanner vi sæden som er blitt plantet, slik at den får gode

¹⁴⁹ Pedersen, 2007, s.10

¹⁵⁰ Pedersen, 1991, s.33

vekstmuligheter. Da vokser sæden til det er høsttid – bønnesvaret kommer (Se Mark 4:26-29). Troens resultat opplever vi når vi handler på ordet.¹⁵¹

Videre skriver han her om at troen blir levende, den forblir ikke bare en intellektuell tro når vi blir kjent med ordet. Dette innebærer å lese, studere og bekjenne ordet høyt for oss selv. Vi skal meditere på det og la det bli en del av oss selv. Dette var også et poeng i ett av sitatene over. Dette kan sees i sammenheng med den betydning han gir forkynnelsen (Se kapittel 2.7.1). I et kapittel beskriver Pedersen hvor viktig det er med tro og sier at ”Jesus ble alltid begeistret for den som hadde stor tro, og advarte aldri mot å tro for mye.”¹⁵² Her sier han også at vi aldri må si at det er uviktig med tro. Når vi tar dette på alvor, vil resultatet bli bønnesvar.

Markus 11:24

Et viktig skriftsted for SMP når han skal beskrive hvordan troen skal være, er Mrk.11:24 der det står:

”Derfor sier jeg dere: Alt det dere ber om i bønnene deres – tro at dere har fått det, og dere skal få det.”

Pedersen sier at Jesus i dette sitatet gir oss ”tre trinn på helbredelsesstigen”¹⁵³ og dette er: bønn, tro at vi får det/har fått det og at vi mottar det. Han legger vekt på at mange oversettelser bruker *tro at dere har fått det*. Han skriver videre at ”Her er nøkkelordene en barnlig tillit i bønn og tro, og **handling på Guds ord** [min utheving].”¹⁵⁴ Han skriver deretter at ”Vi må både be, tro og **motta** [min utheving].”¹⁵⁵ Å motta og å handle blir dermed synonymmer. Vi må foreta noe aktivt. Det er ikke nok å be og tro. Han skriver at det er forskjell på det å prøve å få Gud til å helbrede oss ved bare å ha et ønske, og det å tro at vi mottar helbredelse når vi ber troens bønn.¹⁵⁶ Han sammenligner dette med å gå i banken og ta ut en arv som er satt inn på vår konto. ”Vår oppgave er å **ta ut** [min utheving] av denne rikdommen som er til vår disposisjon hele tiden.”¹⁵⁷ Jesus betalte for våre sykdommer på korset, og

¹⁵¹ Pedersen, 2008, s.219

¹⁵² Pedersen, 1991 s.35

¹⁵³ Pedersen, 2008, s.161

¹⁵⁴ Pedersen, 2008, s.162

¹⁵⁵ Pedersen, 2008, s.163

¹⁵⁶ Pedersen, 2008, s.163

¹⁵⁷ Pedersen, 2008, s.164

helbredelsen er vår på forhånd. Han henviser her til Jesaja 53, der det i slutten av vers 5 står: "ved hans sår har vi fått legedom." Om denne arven sier SMP

"Han gav oss arven for at vi skulle gjøre oss bruk av den! Gud forventer at vi skal gå til vår himmelske bankboks og tar ut det vi trenger for helse og frelse. Helbredelse skjer aldri automatisk. Det må tro og handling til. Å ta ut arven er en rett som den troende ifølge skriften har."¹⁵⁸

Helbredelsen er gitt oss på samme måte som frelsen. Flere steder omtaler Pedersen frelse og helbredelse sammen. Synd og sykdom er følger av fallet, og både frelse og helbredelse er tilgjengelig i forsoningsverket;

"Jesus betalte med sin lidelse og død for våre sykdommer så vel som våre synder."¹⁵⁹

"Gud har nå fått fullgod betaling for alle fallets følger: sykdom og død."¹⁶⁰

"Jesus døde – ikke bare for våre synder, men også for våre sykdommer [...] Det er halve evangeliet og derfor en viktig del av vår tro. Den burde vært med i trosbekjennelsen i Den norske kirke. Evangeliet har to bein å gå på: frelse og helbredelse."¹⁶¹

Når vi ber om helbredelse, handler det om noe Gud har gjort. Dersom vi tror på det vi håper skal skje i framtiden, er det ikke tro vi har, men håp.

"Jesus har dødd for våre synder og sykdommer. Derfor kan Gud frelse og helbrede her og nå. Håpet taler om fremtiden, troen taler om det som skjer her og nå."¹⁶²

Etter dette henviser Pedersen til Markus 11:24. I dette avsnittet legger han vekt på at det er tro, ikke håp, som fører til helbredelse. Håpet handler om det som skal skje, troen på helbredelse handler om det Gud har gjort. På samme måte som Jesus har dødd for våre synder, har han dødd for våre sykdommer. Når SMP i sitatet over

¹⁵⁸ Pedersen, 2008, s.125

¹⁵⁹ Pedersen, 2008, s.123

¹⁶⁰ Pedersen, 2008, s.125

¹⁶¹ Pedersen, 2007, s.34

¹⁶² Pedersen, 2008, s.228

konkluderer med hva Gud kan gjøre her og nå, blir frelse og helbredelse nevnt sammen.

Troens bønn

Når han omtaler Mark 11,24 i boka *Når Gud gjør under*, sier han at troen takker for bønnesvaret før noe skjer. Det er en betingelse knyttet til bønnesvaret. Det er at vi tror vi *har fått det* før vi har fått det. SMP skriver videre her at det er dette som er *troens bønn* i Jakobs brev. Dette er en bønn som ikke er usikker, vaklende eller tvilende. "Fjellet flytter seg bare hvis vi ikke tviler i våre hjerter, sier Jesus."¹⁶³

Pedersen sier også noe om det han kaller *troens kvalitet*.¹⁶⁴ Kvaliteten handler om at vi tror på en levende Gud, ikke at vi har stor tro. Pedersen skriver: "Vi skal ikke tro på troen vår, men på Gud og det han har sagt".¹⁶⁵

Troen skal også komme fra hjertet, ikke hodet eller intellektet. Den skal også bli ett med den som tror. Dette skjer ved at man utforsker Guds ord, mediterer på det og bekjenner det. Med denne troen er man klar til å handle på Guds ord. I denne konteksten sier SMP at vi skal *tale til sykdommen*, vi skal *tale til problemet*.¹⁶⁶ Han henviser her til Jesus som han sier egentlig aldri ba for syke. Det at vi skal handle, dreier seg dermed både om hvordan vi forholder oss til det Gud har gjort, til hvordan troen er og til hvordan vi forholder oss til sykdommen. Også i andaktsboka *Legende dråper* trekker SMP fram sitatet fra Markus 11:24. Poenget er det samme, nemlig "at vi skal tro at vi får bønnesvar *før* vi ser eller føler noe."¹⁶⁷ Jeg har i kapittelet om at alle kan bli helbredet skrevet om at vi skal *ta ut* helbredelse. Det å *ta ut* innebærer at vi *er* helbredet, vi skal ikke bli det. SMP henviser til at Bibelen sier *har fått*.¹⁶⁸ Samtidig skal vi takke for at helbredelsen kommer til å manifestere seg. Vi kan altså være helbredet uten at helbredelsen har manifestert seg. Også et annet sted kommer han inn på dette når han sier at "man skal likevel ikke kalle et menneske for legt hvis det ikke er blitt helbredet."¹⁶⁹ I tilknytning til begge disse stedene i sine bøker legger han vekt på at man skal fortsette å holde fast på troen. Troen på at Gud helbreder

¹⁶³ Pedersen, 1991, s.51

¹⁶⁴ Pedersen, 2008, s.222

¹⁶⁵ Pedersen, 2008, s. 223

¹⁶⁶ Pedersen, 2008, s.222 og Pedersen, 1991, s.51

¹⁶⁷ Pedersen, 2007, s.41

¹⁶⁸ Pedersen, 2007, s.19

¹⁶⁹ Pedersen, 1991, s.51

rokkes ikke ved at man ikke har erfart helbredelsen. Det at helbredelsen er en realitet, selv om vi ikke har erfart den, gir oss trygghet og ro. Vi kan fortsette å tro med full visshet, bekjenne Guds løfter og vente på legedom.¹⁷⁰ Troen blir like viktig også i denne fasen. Når SMP skriver om det at helbredelsen ikke alltid kommer med det samme man ber, fortsetter han alltid med å undervise om betydningen av å holde fast på troen.

Skje din vilje

En bønn vi ikke skal be når vi ber for syke er *skje din vilje*.¹⁷¹ Den bønningen uttrykker ikke tro på at Gud *vil* helbrede og er ikke en *troens bønn*. Dette er viktige elementer å holde fast på når vi ber. Her trekker igjen SMP fram ordene fra skapelsen om at *Gud talte og det skjedde*. Det er de ordene vi taler som utløser kraft i åndens verden. Ordene er bærere av en sannhet. Derfor må vi tale, eller be om, akkurat det vi vil skal skje. Det var det Gud gjorde. Pedersen trekker også fram eksempler fra Jesu tjeneste der Jesus taler til vinden, et tre eller til en sykdom. Pedersen sier i denne sammenhengen at kraften følger ordene og bønningen *skje din vilje* blir likegyldig. Den er for slapp og ikke preget av tro. Han bruker eksempelet med å skyte på målfå. Sjansen for å treffe er liten. Denne bønningen kan være riktig å be i enkelte sammenhenger, men når det gjelder frelse og helbredelse skal vi ikke be den. Når det gjelder helbredelse, skal vi derimot i tro be Gud fjerne sykdommen.

I tillegg skal vi tale til sykdommen, ja sykdommen skal befales å forlate den syke. I avsnittet der SMP sier vi ikke skal be *skje din vilje*, gir han et eksempel på en trosbønn som avsluttes slik: "Vi ber at din kraft skal fjerne kreften, og vi befaler den å forsvinne, i Jesu navn."¹⁷² Det samme stedet sier han at troen kaller "på det som ikke er til, som om det var til".¹⁷³ Dette er Guds tro og vi skal ha den samme tro som han. Det skilles mellom det å be i Jesu navn og det å tale til sykdommen/beordre sykdommen.¹⁷⁴ Selv om det skilles mellom disse to, er resultatet det samme. Gud svarer. Det å uttale ordre i Jesu navn er en måte å forholde seg til åndelige lover på.

¹⁷⁰ Pedersen, 2008, s.164

¹⁷¹ Pedersen, 1991, s.49-51

¹⁷² Pedersen, 1991, s.51

¹⁷³ Pedersen, 1991, s.51

¹⁷⁴ Pedersen, 2008, s.89

Her mener Pedersen han har støtte i mange situasjoner der Jesus selv helbredet med *bydende ord*.¹⁷⁵

Autoritet til å helbrede

I kapittelet *Autoritet til å helbrede*¹⁷⁶ underviser SMP om dette. På den ene siden har Jesus invitert alle troende til å be for syke. Samtidig er det noen som har et spesielt kall, nådegaven til å helbrede. Vi leser videre hvordan kraft og autoritet ble delegert til disiplene. De fikk autoritet over åndsmakter og sykdommer av alle slag. Denne autoriteten innebærer makt og kraft til å kaste ut demoner og helbrede syke. Han presiserer i slutten av dette avsnittet at selv om vi har fått kraft og autoritet så ”hviler trykket på Gud”.¹⁷⁷ Det er noe uklart hvem *vi* sikter til i dette avsnittet. Pedersen starter med å si at alle kan be for syke, for så å skrive at noen har nådegaven til å helbrede. Om disiplene står som et forbilde for de troende eller for dem som har nådegaven, kommer ikke tydelig fram. Han skriver videre at nådegaven å helbrede skal finnes i Kirken til enhver tid. Når han skriver *vi* i denne sammenhengen, kan det da bety at Kirken skal kunne formidle helbredelse gjennom dem som har nådegaven til dette. Ut fra konteksten, hele Pedersens forfatterskap, og spesielt den eksempelbønnen han gir på hvordan det han kaller en autoritetsbønn kan være, må det forstås slik at *alle* troende kan be en slik bønn. I bøkene *Jesus – helbrederen fra Nasaret* og i *Legende dråper* finner vi denne eksempelbønnen. Den er gjengitt identisk i disse bøkene. Her henvender han seg til den enkelte troende når han skriver til leseren at ”du kan be en vanlig bønn eller en autoritetsbønn”.¹⁷⁸

Autoritetsbønnen er som følger:

”I Jesu navn tar jeg autoritet over leddgikten [dette er et eksempel på en bønn, leseren oppfordres til å bytte ut med det hun ønsker] jeg plages av. Jeg bekjenner at da Jesus døde på korset, betalte han for alle sykdommer og plager i denne verden, også mine. ’Ved hans sår har vi fatt legedom.’ Helbredelse er en gave fra Jesus som han allerede har gitt meg. Leddgikten har derfor ingen rett til å være i mitt legeme. Den er ikke villet av Gud. Den er derfor en fiende som har sneket seg inn på Guds område. I Jesu navn byder

¹⁷⁵ Pedersen, 2008, s.269-272

¹⁷⁶ Pedersen, 2008, s.97-100

¹⁷⁷ Pedersen, 2008, s.100

¹⁷⁸ Pedersen, 2007, s.433

jeg derfor leddgikten å forlate mitt legeme – nå! Leddgikt, forlat kroppen min og kom aldri mer tilbake! I Jesu navn, amen.”¹⁷⁹

Pedersen skriver mer om tro enn om bønn. Det må ikke nødvendigvis forstås slik at han ikke mener bønn er viktig. I en del av det han skriver om tro, er det implisitt at denne skal praktiseres gjennom bønn. Noen ganger kan bønnen bare bestå i å sitere navnet Jesus. Andre ganger må man be flere ganger.¹⁸⁰ Pedersen poengterer at bønn for syke kan praktiseres gjennom mange metoder.¹⁸¹ Han sier at fordi helbredelse er en enkel sak, det er Gud som helbreder, trenger vi ikke prøve å ”få ting til å skje ved å jage opp en religiøs stemning.”¹⁸² Samtidig skriver han i det samme avsnittet at Gud vil ha oss som aktive partnere, vi trenger å rydde vei for at hans helbredede kraft skal flyte. Dette understreker ikke bare det jeg har skrevet tidligere, at Gud er avhengig av at vi gjør vår del, men også at bønn er en viktig del av denne tjenesten.

Gud er avhengig av vår tro

Forut for sitatet under skriver Pedersen at han ser Markus 11:24 som en bibelsk mal for hvordan vi kan tilegne oss helbredelse. Nøkkelen her er tro. Det er ikke bare slik at vi må tro for å oppleve helbredelse, også Gud er avhengig av vår tro.

”Vi trenger å øve oss i troens kunst for å oppleve større ting med Gud. I Bibelen virker troen som en kanal for Guds kraft. Uten troen mangler Gud en kanal for å tilføre sin helbredelse til den syke. Det er en lov i Guds rike.”¹⁸³

Det samme temaet blir tatt opp et annet sted. Troen som Guds kanal beskrives også som et rør. ”Jo større tro, dess mer kraft kan passere gjennom ’røret’.”¹⁸⁴ Motsatt vil vantro binde Guds hender.¹⁸⁵ Gud er med andre ord bundet av vår tro, og Han ”gir **parallelt** [Pedersens utheving] med størrelsen av vår tro.”¹⁸⁶ I kapittelet ”Bekjenn deg til god helse” i *Legende dråper*¹⁸⁷ behandler SMP det samme temaet. Der skriver han

¹⁷⁹ Pedersen, 2008, s.292 og Pedersen, 2007, s.434

¹⁸⁰ Pedersen, 2008, s.11

¹⁸¹ Pedersen, 2008, s.158

¹⁸² Pedersen, 2008, s.37

¹⁸³ Pedersen, 2008, s.164

¹⁸⁴ Pedersen, 1991, s.33

¹⁸⁵ Pedersen, 1991, s. 35

¹⁸⁶ Pedersen, 1991, s.31

¹⁸⁷ Pedersen, 2007, s.29ff

at vi må passe oss for å bekjenne negativt om at vi ikke vil bli helbredet. Denne typen bekjennelse vil gi grobunn for tvil og vantro og binder Gud. Vi leser:

”Vi må passe oss for å bekjenne negativt: ’Jeg kommer til å bli syk’. ’Det nytter ikke å be for meg. Jeg har bedt Gud om helbredelse mange ganger, men Gud er ikke interessert i å helbrede meg.’ Slik bekjennelse gir grobunn for tvil og vantro. Tvil og vantro kan binde Guds hender slik det skjedde da Jesus kom til hjembyen Nasaret.” [...] ”Uviselig, negativ tale kan over tid føre til sykdom, for vantroen kommer også av forkynnelsen.” Pedersen skriver også: ”Ved å bekjenne positivt, gir vi ammunisjon til Ånden, for han kalles ’troens ånd’ (2 Kor 4:13). Hans arbeid består blant annet i å oppfylle løftene i Bibelen for dem som handler på ordet. Han leter etter troen og troens bekjennelse hos de troende”¹⁸⁸

Det vi skal bekjenne er tro på at Gud *vil* helbrede. ”Videre er det ikke nok å forkynne at Gud kan helbrede. Det er kun mat for vår intellektuelle tro og en småpen religiøs bekjennelse.”¹⁸⁹ Pedersen framstiller det som om helbredelsen er knyttet til en arbeidsfordeling. Vi har oppgaven ”å sende av sted troens bønn”, Gud ”griper tak i troens bønn.”¹⁹⁰ Enda tydeligere blir det når Pedersen skriver at bønn og tro utløser kraft fra Gud. Vår oppgave er i lydighet å be i tro. Guds oppgave er å helbrede. Helbredelsen er et samarbeid mellom Gud og mennesker. ”Vi må gjøre vår del for at Gud skal gjøre sin del.”¹⁹¹ På samme måte som en lege samarbeider med den naturlige helbredelsesprosess i naturen, samarbeider vi med Gud og tilfører Guds kraft til den syke.¹⁹² Begge parter er her nødvendig, både Gud og mennesket. I dette avsnittet beskrives mennesket som Jesu hender som berører den syke og Jesu munn som proklamerer hans løfter. Gud kan bare ”unntaksvis helbrede der det ikke finnes tro”.¹⁹³ Da helbreder han på grunn av sin suverenitet. Pedersen nevner historien med Døperen Johannes fødsel som eksempel på dette. Men dette ”er et unntak fra regelen om at tro er nødvendig for at et under skal kunne skje.”¹⁹⁴

¹⁸⁸ Pedersen, 2007, s.29-31

¹⁸⁹ Pedersen, 1991, s.49

¹⁹⁰ Pedersen, 1991, s.38

¹⁹¹ Pedersen, 2008, s.169

¹⁹² Pedersen, 2008, s.216

¹⁹³ Pedersen, 2008 s.144

¹⁹⁴ Pedersen, 2008, s.144

Hjelp min vantro

Pedersen skriver at selv om vi ikke opplever å få bønnesvar, trenger det ikke være noe galt med troen.¹⁹⁵ I sin undervisning om tro viser han til en mann med en syk sønn. Han kom til Jesus med bønne: "Jeg tror, hjelp min vantro."¹⁹⁶ Han sier at dersom vi har problemer med å tro, er det bare å si det til Jesus. Det er viktig å være ærlige overfor oss selv. Men fokuset begge de gangene Pedersen viser til denne mannen er at han har en levende tro, selv om den er liten. Når mannen kom til Jesus, var det med forventning og en aktiv tro, selv om han bekjente sin svake tro. Når det refereres til denne fortellingen, er ikke fokus at mannen hadde lite tro, men at han hadde en tro som var levende og med forventning. Det samme er tilfelle når SMP refererer til lignelsen om sennepsfrøet.¹⁹⁷ Han skriver at selv om teksten handler om at vi kan ha liten tro, kan den være levende og føre til handling. Tro som et sennepsfrø handler om å ha troen i hjertet. Frøet plantes, vannes, og bønnesvaret kommer. Fokus er på at troen fører til handling.

Mange metoder

Pedersen mener det er mange metoder til å kunne bli helbredet. Han gir en oversikt på tjue metoder han mener vi finner i Bibelen.¹⁹⁸ Etter hans erfaring skal man ikke binde seg til én metode. Disse handler om forskjellige former for bønn, handlinger man gjør, bekjennelser man sier, bruk av nådegaver og annet. Han sier selv ved en anledning at han har funnet *sin stil* i denne tjenesten og at enhver skal praktisere helbredelsen på en måte som passer best for en selv.¹⁹⁹ Det er imidlertid et forhold han påpeker som viktig i en del sammenhenger. Han sier at "Troen trenger noen ganger et kontaktpunkt for at Guds kraft skal utløses."²⁰⁰ Slike kontaktpunkt kan være bønneduker etter forbilde fra Apostlenes gjerninger. Pedersen benytter seg av slike. Det kan også være visittkort som han ber over. I andaktsboka *Legende dråper* har han fotografert hånden sin inn i boka for at mennesker skal kunne legge sin egen hånd mot denne når de ber. Foruten at han forklarer dette med at det er kontaktpunkt

¹⁹⁵ Pedersen 2007, s.15

¹⁹⁶ Pedersen, 2007, s.25 og Pedersen, 2008, s.172

¹⁹⁷ Pedersen, 2008, s.222

¹⁹⁸ Pedersen, 2008, s.156f

¹⁹⁹ Pedersen, 2008, s.36

²⁰⁰ Pedersen, 2007, s.48

for Guds kraft, så gir dette også uttrykk for handling. ”Den handlende tro aktiviserer Guds Ånd.”²⁰¹

Hold fast på helbredelsen

Pedersen skriver at når helbredelsen er et faktum, må vi fortsette å tro. Helbredelsen kan bli tatt fra oss, og det er viktig å holde fast på den i tro. Dersom vi lar frykt, tvil eller vantro slippe til, kan sykdommen komme tilbake.²⁰² Djevelen kan så tvil og gi symptomer på at vi fremdeles er syke. Han kan stjele helbredelsen. Nøkkelen til å bevare helbredelsen er å bekjenne løftene fra Bibelen.²⁰³ Den som blir helbredet, kan bli angrepet av djevelen, og da må man i tro be om beskyttelse, ikke bare for å beholde helbredelsen, men også som vern mot bilulykker, brann og andre ulykker. Dette gjelder både en selv og familien. Troen er dermed ikke bare en nødvendighet for at helbredelse skal skje. Den er også en nødvendighet for å beholde helbredelsen, og helbredelsen utvider behovet for tro når den som er blitt helbredet kan bli angrepet av djevelen. Noen ganger kommer sykdommen tilbake fordi vi ikke har bedt nok. Pedersen sier da at saken ikke er *bedt igjennom*. ”Vi må ikke slutte å be før Gud er ferdig med sitt arbeid.”²⁰⁴ Her ser vi igjen et eksempel på at Gud er avhengig av hva vi gjør, for å kunne helbrede.

Sammenligning

Både Pedersen og Hagin legger vekt på betydningen av tro. Pedersen sier at mange forkynner galt om Gud, og Hagin sier han visste mer om tro enn pinsevevningene.

Begge tar utgangspunkt i Gud når de underviser om tro. Knyttet til skapelsen sier de at *Gud trodde*. Pedersen sier at vi skal ha *Guds tro som modell*. Hagin sier at vi skal ha *samme tro som Gud*, vi skal ha *Guds type tro*. De uttrykker seg noe forskjellig, men i innhold blir det svært likt. Å ha Guds tro som modell må bety at vi skal tro som han. Det må sies å ligge nært opp til det å ha samme tro som Gud.

Begge bruker også metaforen å *arve* for å beskrive vårt forhold til Jesus. Hagin sier at vi arver bruken av navnet. SMP sier at det å motta helbredelse er å motta på

²⁰¹ Pedersen, 2008, s.155

²⁰² Pedersen, 2007, s.39

²⁰³ Pedersen, 2008, s.166

²⁰⁴ Pedersen, 1991, s.47

samme måte som vi mottar en arv. Vi kan bare hente den på samme måte som vi henter penger fra vår bankkonto. For begge handler dette om retten til å bli helbredet.

Pedersen omtaler helbredelse og frelse slik at vi har tilgang på begge deler gjennom Jesu forsoningsverk. Hagin sier vi har rett på både frelse og helbredelse. Begge likestiller med dette hvilken rett og tilgang vi har til både frelse og helbredelse. Hagin sier troende ikke trenger være syke. Jeg har ikke funnet at Pedersen bruker et slikt uttrykk, men i praksis er det det han sier når han hevder vi har rett til å *ta ut* helbredelse.

Undervisning om *troens bønn* finner vi hos begge. Pedersen sier at vi skal tro vi er helbredet før vi har erfart det. Han beskriver dette som å *handle på troen*. Det er dette som er å *ta ut* i tro. Når Hagin underviser om dette, bruker han uttrykket å *si det* og å *handle på troen*. Vi skal si at vi har det vi har bedt om, før vi har erfart realiteten av det. Det er her Hagin bruker uttrykket å *tro på troen*. Dette sier SMP at vi ikke skal gjøre. For både SMP og Hagin blir det feil å be bønnen: *Skje din vilje*. Denne bønnen uttrykker ikke troen slik den skal være.

Begge sier også at Gud ikke kan gjøre noe uten at vi først ber. Her har Hagin en mer omfattende lære om at Gud har gitt fra seg autoritet på jorden. En slik lære har jeg ikke funnet hos Pedersen. Samtidig sier Pedersen at vi har autoritet til å helbrede, og han beskriver vår tro som den kanal Gud er avhengig av for å utføre helbredelse. Dermed er Gud, ifølge begge to, avhengig av det vi gjør for å kunne helbrede.

3.7.3 Lønnsprinsippet

Pedersen skriver et kapittel om sammenhengen mellom helbredelse og det han kaller *sjenerøsitet*.²⁰⁵ Han begynner med å poengtere at man ikke kan betale seg til helbredelse. Gud gir både frelse og helbredelse på grunn av nåde. Pedersen nevner profeten Elisa som eksempel på en som avviste å ta imot penger for helbredelsen av Na'aman. Helbredelsen skulle være gratis. Men Gud gir, ifølge Pedersen, ikke bare på grunn av sin nåde, han gir også etter lønnsprinsippet. Et eksempel som nevnes på dette er en kvinne som fikk lønn for å ha tatt imot en profet. Pedersen utlegger dette slik at hun ble helbredet for sin barnløshet fordi hun hadde vist gjestfrihet for profeten. Han nevner også Paulus for å underbygge dette. Paulus sier til menigheten

²⁰⁵ Pedersen, 2008, kapittel 19

i Filippi at frukten av penger de har gitt han, skal komme dem til gode. Pedersen viser til at når det i denne konteksten står at Gud skal fylle all deres trang, kan det "selvsagt også inkludere helbredelse."²⁰⁶ En kvinne Paulus vekket opp fra de døde nevnes også som eksempel på at sjenerøsitet fører til helbredelse. Pedersen spør hvorfor Gud ga Paulus kraft til å vekke henne opp og svarer at det "er innlysende: Hun var rik på gode gjerninger og ga mange almisser."²⁰⁷ Det nevnes også flere eksempler. Budet om å hedre sine foreldre forstås også slik at Gud velsigner, bevarer fra sykdom og helbreder når vi er sjenerøse overfor våre foreldre.²⁰⁸

Etter dette går SMP over til å skrive om givertjenesten. Han skriver at Gud er sjenerøs mot den som selv er sjenerøs og at mennesker "ved sin gjerrighet holder Guds hånd lukket."²⁰⁹ Isteden kan Guds kraft utløses ved å gi. Den som gir er med på å åpne Guds hånd og gir Gud en sjanse til å gi tilbake. Gjerrigheten karakteriseres som en åndsmakt.²¹⁰ Den som er gjerrig, har et lukket hjerte. Dermed har den gjerrige ikke så lett for å ta imot helbredelse. Ut fra dette resonnerer SMP at gjerrighet kan holde helbredelsen tilbake. Den som gir, blir velsignet. Denne velsignelsen handler både om økonomi, helbredelse og annen velsignelse. Også økonomisk velsignelse kan være en konsekvens av Pedersens bønner. Et ektepar som ga penger til Pedersens stiftelse, fikk en bil etter at Pedersen hadde bedt for dem.²¹¹

Videre knytter SMP dette til tienden og bruker begrep som å skylde Gud penger.²¹² Han knytter også penger og helbredelse sammen når han skriver: "En menighet opplevde at da økonomien og gaveinntektene i menigheten økte, ble flere helbredet."²¹³ Han gir også flere eksempler på mennesker som har blitt helbredet etter å ha gitt, og i tillegg til å be for alle som vil ha forbønn, ber SMP "spesielt for de

²⁰⁶ Pedersen, 2008, s.181

²⁰⁷ Pedersen, 2008, s.181

²⁰⁸ Pedersen, 2008, s.184

²⁰⁹ Pedersen, 2008, s.184

²¹⁰ Pedersen, 2008, s.185

²¹¹ Legedom, nr. 2-2008, s.5

²¹² Pedersen, 2008, s.187

²¹³ Pedersen, 2008, s.189

som gir til vår stiftelse. Dette gjør jeg som en vennetjeneste, slik profeten Elisa gjorde det.”²¹⁴

Også i tidsskriftet *Legedom* skriver SMP mye om penger. Som i boka *Jesus – helbrederen fra Nasaret*, ber Pedersen om helbredelse for dem som gir penger til virksomheten.²¹⁵ Han skriver at gjerrighet kan holde helbredelsen tilbake,²¹⁶ og oppfordrer den som er blitt helbredet til å gi et takkeoffer til stiftelsen *Misjonen Jesus leger*.²¹⁷

3.7.4 Hindringer for helbredelse

Pedersen nevner flere forhold som kan hindre helbredelsen. Jeg har allerede nevnt at gjerrighet kan være et av disse. Han mener at et av de kritiske spørsmål vi bør stille oss selv er om det er noe galt med troen.²¹⁸ I lys av det jeg har skrevet tidligere om troens betydning i Pedersens lære om helbredelse, blir det en konsekvens at når vi ikke ber troens bønn, når troen ikke er aktiv og vi ikke tar ut arven, blir dette et hinder for helbredelsen.

Jeg har tidligere skrevet at Gud ifølge SMP er avhengig av at vi gjør vårt, og at tvil og vantrø kan binde Guds hender.²¹⁹ Vantrøen kan også ha en kollektiv karakter.²²⁰ Den kan være bundet til en bekjennelse eller hva en forkynner har sagt. Dette kan prege et kirkesamfunn eller et miljø, og hindre troen. Vantrøen kan også bestå i likegyldighet til Guds ord. Dette er de som er lunkne. Han skriver at dette kan være kamuflert bak en ”teologisk perfeksjonisme”.²²¹ Også etablerte menighetsmiljø kan virke hemmende på troen.²²² Pedersen skriver videre at tradisjon kan hindre helbredelsen ved at den binder tankene våre og hindrer troen. I forbindelse med at SMP fokuserer på å bekjenne riktig, kritiserer han de kristne i tidligere tider ved å si ”Det er rart at kirken i mange hundre år nærmest har oversett denne viktige siden ved Jesu virke.”²²³ Dette skriver han i en kontekst der han underviser om en rett

²¹⁴ Pedersen, 2008, s.184

²¹⁵ *Legedom*, nr. 2/09, s.7; nr. 1/08, s.5; nr. 2/08, s.4

²¹⁶ *Legedom*, nr. 1/08, s.4

²¹⁷ *Legedom*, nr. 1/09, s.4

²¹⁸ Pedersen, 2008, s.205

²¹⁹ Pedersen, 2007, s.30; Pedersen, 1991, s.35

²²⁰ Pedersen, 2008, s.220f

²²¹ Pedersen, 1991, s.37

²²² Pedersen, 1991, s.34

²²³ Pedersen, 2007, s.34

bekjennelses betydning for troen. Dersom bekjennelsen er vaklende, innebærer det tvil. Feil forkynnelse både i nåtid og fortid fører til vantro, og vantro hindrer helbredelse.

Videre skriver Pedersen at "synder som bitterhet og et utilgivelig sinn" kan hindre Guds kraft.²²⁴ Han anbefaler da å ta et oppgjør med synd for å åpne for denne kraften. Det kan være oss selv som står i veien for helbredelsen. Samtidig nevnes det at Gud likevel kan helbrede selv om mennesker lever i synd. Pedersen viser til flere eksempler fra sin egen tjeneste som viser dette. Det at mennesker som ikke er kristne også kan bli og blir helbredet, kommer SMP tilbake til flere ganger i sin litteratur. Vi skal tilgi fordi Gud vil at vi skal gjøre det, ikke fordi skyldneren har fortjent det. Dette vil igjen kunne åpne opp for helbredelse. Skriftgrunnlaget for dette henter SMP fra Fadervår²²⁵ Dersom det motsatte er tilfelle, at vi ikke vil tilgi, kan vi påføre oss selv sykdom. Han begrunner dette med at et sinn som er bittert og ikke vil tilgi, vil kunne føre til indre traumer. Dette igjen vil kunne gi fysiske sykdommer. I visse tilfeller vil Gud likevel kunne helbrede, ikke på grunn av den sykes, men på grunn av forbederens tro. Men da er muligheten der for at sykdommen vil komme tilbake siden årsaken til sykdommen ikke er fjernet.²²⁶

Et annet hinder for helbredelse kan være at vi ikke er utholdende i bønn. Mennesker kan tro at de ikke vil bli helbredet, og slutter å be. Pedersen nevner eksempler på at bønnesvaret kommer etter mange år. Abraham og døperen Johannes' foreldre er eksempler på dette.²²⁷ Når helbredelsen lar vente på seg skal vi være utholdende og be til bønnesvaret kommer. Mennesker kan tro at Gud ikke vil helbrede fordi helbredelsen ikke skjer med en gang. Pedersen nevner flere typer helbredelser.²²⁸ Nettopp dette med hvor lang tid helbredelsen kan ta, er et kriterium å klassifisere etter. Helbredelsen kan skje med en gang vi ber, og den kan skje etter at vi har bedt mange ganger. Vi må være tålmodige. Pedersen har også opplevd at den han ber for, blir verre før hun blir bedre. Man kan også bli delvis helbredet. I slike tilfeller er det viktig å være utholdende. Stopper vi for tidlig å be, vil den endelige helbredelsen kunne utebli.

²²⁴ Pedersen, 1991, s.42

²²⁵ Pedersen, 2008, s.225

²²⁶ Pedersen, 2008, s.226

²²⁷ Pedersen, 1991, s.44

²²⁸ Pedersen, 2008, s.131-142

Sammenligning

Både Hagin og SMP kritiserer andre kristne for deres manglende tro eller for det de mener er et galt syn på troen. Pedersen gir, som vi har sett, mange grunner til at man ikke blir helbredet. Hagin nevner manglende tro som en årsak til at helbredelse uteblir.

3.8 Synet på skolemedisin

Pedersen skriver at han ikke er negativ til skolemedisin. Han kaller dette helbredelse ved naturmetoden. Til naturmetoden hører også fysioterapi, kiropraktikk, urter og vitaminer.²²⁹ Han viser også til at Paulus anbefalte naturmetoden da han rådet Timoteus til å drikke litt vin for sin mage.²³⁰ I den forbindelsen skriver Pedersen at til tross for at Paulus opplevde helbredelser, var hans tjeneste ikke komplett. Dermed er ikke Paulus vårt forbilde i helbredelsestjenesten. Det er det Jesus som er. Han er vårt fullkomne eksempel i denne tjenesten. I lignelsen om den barmhjertige samaritan viser Jesus at han er for naturlig helbredelse gjennom skolemedisin, ettersom samaritanen benyttet olje og vin (Pedersen kaller dette datidens middel for å rense og desinfisere sår) for å gjøre den syke frisk. SMP begrunner sitt syn på skolemedisin med at dette er en del av Guds skaperverk.²³¹

Han legger vekt på at han aldri råder noen til å kutte ut medisiner eller slutte å gå til lege. Når SMP kommer inn på dette emnet, skriver han at dersom denne naturmetoden skulle skade mer enn den hjelper - den kan også ta liv - da "må vi si stopp."²³² Samtidig skriver han også at vi først og fremst skal søke Gud for helbredelse gjennom troen. Han tror dette vil føre til at flere får god helse. Under svineinfluensautbruddet høsten 2009 skrev han i en overskrift: "Bønn – beste medisin mot svineinfluensa."²³³ Han underviser så om at det å søke Gud i bønn er den beste beskyttelse mot sykdom. En annen god grunn til å søke Gud istedenfor leger, er at Guds helbredelse ikke har bivirkninger. Den har heller ingen medisinske begrensninger. Han nevner også kong Asaf som ikke oppsøkte Gud da han var syk. Han henvendte seg bare til leger. I denne forbindelse stiller SMP

²²⁹ Pedersen, 2007, s.15

²³⁰ Pedersen, 2008, s.116

²³¹ Pedersen, 2008, s.117

²³² Pedersen, 2007, s.15 og Pedersen, 2008, s. 117

²³³ Legedom, nr. 5/09, s.4

spørsmålet: "Kanskje døde kong Asaf for tidlig fordi han ikke søkte helbredelse hos Gud"²³⁴ Om kristne som søker legevitskapen istedenfor Gud, skriver han at "mange kunne hatt en bedre helsetilstand hvis de også hadde søkt Gud til helbredelse. De hadde kanskje fått leve lenger."²³⁵

²³⁴ Pedersen, 2008, s.119

²³⁵ Pedersen, 2008, s.119

3.9 Sammendrag av Pedersens lære sammenlignet med Hagin

Pedersens selvforståelse som forkynner er knyttet til at han mener seg å være utvalgt av Gud til å helbrede syke. Hans tjeneste har de siste tyve årene i hovedsak dreid seg om å utøve denne helbredelsestjenesten. Han beskriver hvordan han har studert dette emnet, og et viktig element i disse studiene er at Den Hellige Ånd har talt til han. Dette siste er noe han deler med Hagin. For både Pedersen og Hagin er deres første helbredelse sentral.

For Pedersen er Jesus det store forbildet i helbredelsestjenesten. Han går langt i å likestille sykdom og synd som konsekvenser av syndefallet. Jesu viktigste oppgave var å gjenopprette dette. Pedersen hevder at alle som kom til Jesus i tro, ble frelst og helbredet.

I Pedersens helbredelsestjenesten har navnet Jesus en sentral plass. Ved å be i Jesu navn har den troende *autoritet* til å *kaste sykdommer på dø*r. Dette navnet gir oss rett til å *ta ut* det vi trenger. Pedersen sier at *vi har fått rett til å handle på hans autoritet*. På samme måte som vi hever en sjekk i banken, kan vi *ta ut* helbredelse i Jesu navn. Det er klare likheter mellom Pedersen og Hagin i hvordan de ser på Jesu navn. Begge taler om at det er autoritet i Jesu navn, og begge legger vekt på å be i Jesu navn. Pedersen skiller seg fra Hagin når sistnevnte sier at Jesus ikke lenger bruker navnet, det er gitt videre til de troende. Når det gjelder hvilke rettigheter den troende har, er det ikke store forskjeller mellom de to. De kan bruke forskjellige ord og uttrykk, men i innhold sier de det samme.

I tillegg til å bruke bildet med å ta ut en sjekk, sier Pedersen at vi har *arverett* til helbredelse. Vi kan benytte oss av arveretten ved å ta ut av *vår himmelske bankboks* det vi trenger til frelse og helse. Pedersen poengterer at retten til å bli helbredet gjelder alle mennesker. Vi har sett at både Pedersen og Hagin sier at vi ikke trenger å være syke, alle kan bli helbredet.

Pedersen omtaler sykdom som en fiende. Den kan være et hinder i vår tjeneste, og sykdom kom inn i menneskenes liv gjennom syndefallet. På samme måte kan sykdommen forsvinne som en følge av Jesu forsoningsverk. Pedersen beskriver sykdom som en makt, og sykdom kan skyldes både synd og ha demonisk

opprinnelse. Det Pedersen sier her, ligger nært opp til Hagin, som hevder at sykdom kommer fra satan.

Pedersen legger vekt på betydningen av *tro*. Vi skal be *troens bønn*. Denne bønnen er ikke *usikker, vakkende eller tvilende*. Bønnen skal bes med autoritet, og SMP gir et eksempel på en slik *autoritetsbønn*.

Pedersen sier, som Hagin, at vi skal ha *Guds tro* som modell. Pedersen bruker flere tekster om skapelsen for å underbygge dette. Et sentralt bibelvers for Pedersen er Mark 11.24 som han utlegger slik at vi skal *be, tro og handle på Guds ord*. Å *handle på Guds ord* innebærer for Pedersen å *motta* helbredelsen. Det er vår rett å *ta den ut*. Når det gjelder vår rett til å *ta ut* det Gud har gitt, likestiller SMP frelse og helbredelse. Også Hagin har en lære om å *handle på ordet*. Likevel finner vi en forskjell mellom disse når Pedersen sier; *Vi skal ikke tro på troen vår, men på Gud og det han har sagt*. Hagin sier at vi skal ha *tro på troen*.

Ifølge Pedersen er Gud bundet av og avhengig av vår tro. Vår bønn og tro utløser kraft fra Gud. I tolkningen av skriftstedene fra skapelsen og Markusevangeliet, er Pedersen og Hagin i stor grad samstemte. Begge sier at Gud trodde og at hans tro er forbilde for vår tro. Begge legger vekt på at den som tror også skal handle. Handlingen kan bestå i å motta helbredelse, at man regner seg som helbredet før man erfarer å være frisk, eller man skal *si* at man har fått det man har bedt om.

Samtidig sier Pedersen at Gud kan gjøre unntak og likevel helbrede der det ikke finnes tro. Han sier at Jesus godtar at vi ber bønnen: *Hjelp min vantro*, men underviser likevel videre om hvor viktig det er at troen er levende, aktiv, med forventning og at den skal føre til handling.

En bønn den troende *ikke* skal be når man ber for syke er: *Skje din vilje*. Dette er *ikke* en troens bønn. I stedet skal vi *befale* sykdommen om å forsvinne. Pedersen deler dette synet med Hagin.

Pedersen gir flere eksempler fra Bibelen og sin egen tjeneste, for å understreke at det å gi, eller være *sjenerøs* som han ofte kaller det, vil kunne føre til helbredelse. Gjerrighet holder Guds hånd lukket, mens *hans kraft utløses ved å gi*. Den som blir helbredet, oppfordres til å gi et takkeoffer til stiftelsen *Misjonen Jesus leger*.

Pedersen nevner, i tillegg til gjerrighet, en rekke mulige hindringer for helbredelse. SMP skriver at tvil og vantro kan binde Guds hender. Han poengterer at vantroen ikke bare finnes på individuelt plan, den kan også ha kollektiv karakter. Den kan være knyttet til et kirkesamfunn, til menigheter, tradisjon eller teologi. Synd og manglende utholdenhet i bønn kan også være hinder for helbredelse. På tross av synd kan Gud likevel helbrede, men da kan man risikere at sykdommen kommer tilbake. Vi ser at både Pedersen og Hagin mener at feil ved troen, eller manglende tro, kan være årsaken til at man ikke blir helbredet.

Pedersen skriver at han ikke er negativ til skolemedisin. Samtidig skriver han at denne form for medisin *kan ta liv* og oppfordrer til først og fremst å søke Gud for helbredelse gjennom troen. I forbindelse med svineinfluensautbruddet hadde han en artikkel med overskriften: *Bønn – beste medisin mot svineinfluensa*. Han antyder også at kong Asaf kan ha dødd for tidlig fordi han søkte hjelp hos leger istedenfor hos Gud. Bildet som tegnes av hans forhold til skolemedisin, er dermed i beste fall todelt.

4. Kritisk vurdering

4.1.1 Tro

Tro på Gud er en viktig del av det kristne budskapet. Det er derfor ikke noe spesielt i at en kristen forfatter, når emnet er helbredelse, også skriver en del om tro. Når jeg nå vil se nærmere på Pedersens syn på tro, er det ut fra hvilket innhold han gir denne.

4.1.2 Guds tro og menneskers tro

Jeg har vist hvordan Pedersen sier at Gud trodde da han skapte verden (s.34). Denne tro er forbilde for vår tro. Når vi leser tekstene om skapelsen som Pedersen refererer til, kan jeg ikke se at det står noe om Guds tro i det hele tatt. SMP refererer til at *Gud talte*, og ut fra det sier han at Gud trodde. Det at Gud *talte* betinger ikke at han *trodde*. Her mener jeg Pedersen leser sin egen tolkning inn i teksten. Pedersen sier at Gud trodde, talte og skapte. På samme måte skal vi tro, meditere på ordet, tale og se at under skjer (s.34). Han stiller på den måten oss på linje med Gud. Som Gud trodde i skapelsen, skal vi tro i helbredelsestjenesten. Guds tro er modell for vår tro. Dette er nærmest helt identisk med hvordan Hagin framstiller hvordan vi kan tro slik Gud trodde i skapelsen.

Om dette sier Sannes: "Det første og helt fundamentale punkt i en vurdering av Hagins lære om forholdet mellom mennesket og Gud er at han bryter med den grunnleggende bibelske forskjell mellom den transcendent Skaper på den ene siden og alt annet som skapt på den annen."²³⁶ Denne kritikken rammer også Pedersen. Siden Guds tro er eksempel og forbilde for vår tro, blir mennesket og Gud likestilte med hensyn til troen. Sannes sier videre om dette at det bryter med "troen på Gud som den ene skaper og Herre eller med den bibelske skjelningen mellom skaperen og skaperverket slik at alt annet enn Gud er skapt og ikke guddommelig. Dermed undermineres de facto den kristne monoteisme."²³⁷

Når skapelsen av mennesket beskrives i GT, brukes skaperverbet *bara'* (1 Mos 1,26; Sal 33).²³⁸ Dette verbet brukes bare med Gud som subjekt og understreker

²³⁶ Sannes, 2005, s.137

²³⁷ Sannes, 2005, s.137

²³⁸ Stordalen, 1994, s.51

avstanden mellom Gud og hans skaperverk.²³⁹ Også i Salmene leser vi om skapelsen av mennesket, og forskjellen på Gud/mennesket kommer fram. Mennesket er gjort "lite ringere enn Gud" (Sal.8,6). Når Gud omtales som skaper handler dette om at Han ikke bare er den som skapte alt i begynnelsen, han er også den som opprettholder alt. Hele tilværelsen hviler på han (Sal 104). Jeg mener vi ikke finner noe spor i disse, og tilsvarende tekster, som skulle tilsi at mennesket kan opptre på samme måte som Gud gjør når han skaper. Her mener jeg Pedersen konstruerer en sammenheng mellom Guds skapergjerning og helbredelse ved tro som på ingen måte har støtte i Bibelen og de tekster om skapelse vi finner der.

Det som fremstår som menneskets oppgave, ifølge fortellingen om skapelsen av mennesket, er at mennesket er en forvalter av det øvrige skaperverk.²⁴⁰ Det står ingenting om helbredelse i for eksempel 1. Mos 1-2 eller Salme 8.

Tro i Bibelen handler om å tro på noe eller noen. Vi oppfordres til å "tro på Gud og tro på meg[Jesus]" (Joh 14,1). Troen har noe den rettes mot, nemlig Gud.²⁴¹ Sannes skriver om Hagin at for han "dreier 'tro' seg om en størrelse ved siden av Gud. Den blir et maktmiddel i det myndige menneskets hånd, uansett gudsforhold. Slik blir den en selvstendig størrelse som en må forholde seg til."²⁴² Hagin går muligens noe lengre enn Pedersen i hvilke muligheter den troende har. Han knytter sin lære ikke bare til helbredelse, men også til materiell velstand og framgang på alle områder i livet. Om Pedersens lære om helbredelse og penger skriver jeg mer senere. Når det gjelder synet på troen, og det at også Gud trodde da han skapte, må den kritikken som over rettes mot Hagin, også kunne rettes mot Pedersen.

På den annen side har vi sett at Pedersen uttrykker seg klart annerledes enn Hagin om troen på ett punkt: Der Hagin sier at vi kan ha *tro på troen*, sier Pedersen at vi *skal ikke tro på troen vår, men på Gud* (s. 36). Pedersen lar *Gud* være den troen retter seg mot, mens Hagin retter troen mot *troen*.

Pedersen sier at bønnen *skje din vilje* ikke hører hjemme i forbindelse med helbredelse. Det er ikke en *troens bønn* (s.38). Den er for *slapp* og ikke preget av tro. Begrunnelsen han gir for dette, er at det ikke stemmer med at vi skal tale til

²³⁹ Stordalen, 1994, s.58

²⁴⁰ Stordalen, 1994, s.60

²⁴¹ Sannes, 2005, s, 146

²⁴² Sannes, 2005, s.146

sykdommen, ta ut arven og bruke autoritet. For Pedersen er det slik at vi tror når vi *befaler*, når vi *tar ut arven*, når vi *handler* og *taler til sykdommen*. Det innholdet Pedersen her gir troen, mener jeg bærer for mye preg av prestasjon. Fokuset rettes mot det vi gjør når vi tror, istedenfor den vi tror på. Han sier riktignok at vi *ikke skal tro på troen, men på Gud*, men det mener jeg ikke tar fokus bort fra det i Pedersens lære som handler om det vi skal gjøre, eller prestere, når vi tror.

Jeg er ikke enig med Pedersen i at bønnen *skje din vilje* uttrykker lite tro, men mener tvert om at å be *skje din vilje*, nettopp uttrykker det Bibelen mener med tro. Med denne innstilling når man ber, uttrykkes *tillit* til den troen rettes mot. Man stoler på den man ber til. Det er nettopp disse elementene jeg mener innholdsbestemmer den tro vi oppfordres i Bibelen til å ha, tillit til og det å stole på Gud.

Når vi leser hva Jesus sier om tro i forbindelse med Jesu helbredelse, finner vi et annet bilde enn det Pedersen tegner. Et eksempel handler om en offiser i Kapernaum (Matt 8.5-13). Han *ba Jesus* bare si et ord og henviste til at han selv sto under kommando. Dermed gir han uttrykk for at Jesus har kommando og kan helbrede. Men han tar ikke *autoritet selv*, for å bruke et av Pedersens uttrykk. Han *ber Jesus* om å si et ord. Jesus gir mannen honnør for dette og sier; "En slik tro har jeg ikke funnet hos noen i Israel" (v.10). Et annet eksempel er den kanaaneiske kvinnen som bare ba om "smuler" (Matt 15,21-28). For dette sier Jesus til henne; "Kvinne, din tro er stor" (v.28). Det å be om smuler må kunne sies å stå i kontrast til Pedersens å *ta ut arven*. Riktignok kunne Jesus si til disiplene at de hadde lite tro da de ikke klarte å drive ut en demon (Matt 17.20), men denne teksten kan ikke underbygge at vi skal *ta ut* i tro, *befale* eller bruke *autoritet*.

4.1.3 Handling på Guds ord – Motta helbredelsen

Pedersen sier at vi skal foreta en aktiv handling når vi ber om helbredelse. Vi skal *handle på Guds ord* (s.35). Når vi *mottar* helbredelsen, *handler* vi, ifølge Pedersen. Han bruker også uttrykket *ta ut arven* om det å bli helbredet. Jeg har i kapittel 4.1.2 skrevet at jeg mener dette ikke gir uttrykk for den tro vi finner i Bibelen.

I tillegg til dette mener jeg det er naturlig å stille Pedersen spørsmålet: Når vet vi at vi har handlet på Guds ord? Er det når vi har sagt at vi *tar imot* helbredelsen samtidig som vi tror? Er det selve bekjennelsen av at vi tror, og ikke bare håper, som gjør at vi

blir helbredet? Grunnen til at jeg stiller disse spørsmålene er at også Pedersen anerkjenner at vi ikke alltid blir helbredet når vi ber om det (s.42). Innebærer det at vi ikke har *handlet på Guds ord* eller *tatt ut*? I livet ellers er det lett å se om vi har utført en handling, den har alltid et resultat. Er det resultatet som er kjennetegnet på at vi har *handlet på Guds ord*? Når vi tar ut en arv i form av penger fra banken, har vi pengene i hånden. Mener Pedersen at det er like lett å *ta ut* helbredelsen fra den *himmelske bankboks*? Hvis vi følger det han sier konsekvent, skal det jo være like lett. Selv Pedersen sier at det ikke er slik. Som allerede nevnt, også han sier at ikke alle blir helbredet. Dermed blir det ikke bare utydelig hva han faktisk mener med å *handle på Guds ord*, det stemmer heller ikke overens med det at ikke alle blir helbredet, noe også Pedersen anerkjenner.

4.1.4 Autoritet

Pedersen sier vi har autoritet til å helbrede. Denne autoriteten utøves ved å be i Jesu navn (s.21-23). Jeg kommer tilbake til autoriteten i Jesus navn når jeg skriver om Guds allmektighet.

I den eksempelbønnen han kaller en *autoritetsbønn*, skal sykdommen med autoritet kastes ut (s.39). Jeg må her stille det samme spørsmålet som over: Hva er tegnet på at vi har bedt med autoritet? At helbredelsen skjer, eller at vi har uttalt *jeg tar autoritet over sykdommen*? Også her blir det utydelig hva Pedersen mener siden han ikke setter dette i sammenheng med at mange faktisk ikke blir helbredet. Når han kommer inn på dette siste, sier han bare at Gud sa til han: "Det har ikke du noe med. Stikk ikke nesen din borti det som hører til min suverene vilje." (s.27).

Pedersen hevder han har fått beskjed fra Gud om at det er hans suverene vilje som gjelder i spørsmålet om hvorfor noen blir helbredet og andre blir det ikke. Dette står i motsetning til at vi kan *handle på ordet, ta ut arven og bruke vår autoritet*. Når Pedersen skriver at Gud sier han er suveren i forhold til hvem han helbreder, står det også i motsetning til Pedersens påstand om at "uten troen mangler Gud en kanal til å utføre sin helbredelse" (s.40). Det samme gjelder det han skriver om at "den handlende troen aktiviserer Guds ånd" (s.43). Vi ser altså at det Pedersen skriver om våre muligheter til å oppnå helbredelse og Guds suverene vilje, er selvmotsigende.

4.1.5 *Hjelp min vantro*

Pedersen sier at dersom vi har problemer med å tro, er det bare å si det til Jesus (s.42). For å underbygge dette nevner han mannen som i sin bønn om helbredelse for sin sønn ba: *hjelp min vantro*. I stedet for å poengtere og undervise om at mannen bekjente sin vantro og på den måten kunne sies å ha lite tro, trekker Pedersen fram at mannen hadde en *levende tro*. Framfor å skrive mer om det å streve med troen, fortsetter han å undervise om hvor viktig det er at vi tror. Et annet sted sier Pedersen at vantro kan binde Gud (s.41). Dermed blir ikke det han sier i denne forbindelsen en understreking av at mannen hadde lite tro eller var vantro, det blir en oppfordring til å tro. Utleggingen av dette verset stemmer dermed overens med Pedersens budskap om viktigheten av å forkynne tro og bekjenne tro. Jeg sitter på ingen måte igjen med den forståelsen at det er akseptert å slite med troen etter å ha lest Pedersen. Tvert imot er tro, og det å fokusere på viktigheten av tro, en av bærebjelkene av hans lære om helbredelse. Under avsnittet *troens bønn* har jeg påpekt at Pedersen sier at det ikke gjør noe om vår tro er liten. Samtidig underviser han om hvordan denne troen skal være; den skal ha kvalitet, komme fra hjertet, den skal bli ett med den som tror, ordet skal synke ned i hjertet så vi er klare til å handle i tro, vi skal velge å tro og troen skal være levende (s.37).

Jeg mener at denne måten å undervise om tro på ikke indikerer at vi kan ha liten tro. Pedersen sier at dersom vi sliter med troen kan vi bare si det til Jesus. Det svaret han ga til mannen som hadde lite tro, er alle de elementene troen skal kjennetegnes av og som er nevnt over. Det han sier om at vi kan ha liten tro, står ikke i forhold til den undervisningen han gir om tro.

4.2 Guds allmektighet

Pedersen nevner flere forhold jeg mener rokker ved Guds allmektighet. Jeg har i kapittel tre henvist til at SMP skriver: "Jesu navn er den største autoritet til å kaste sykdommer på dør." (s.22), "vi må gjøre vår del for at helbredende kraft skal flyte til de syke" (s.32), "Vi må gjøre vår del for at Gud skal gjøre sin del" (s.41), "Tvil og vantro kan binde Guds hender" (s.41), "I Bibelen virker troen som en kanal for Guds kraft. Uten troen mangler Gud en kanal for å tilføre sin helbredelse til den syke, det er en lov i Guds rike" (s.40). "Helbredelse skjer aldri automatisk. Det må tro og handling til. Å ta ut arven er en rett som den troende ifølge skriften har" (s.36).

I det siste sitatet leser vi at helbredelse sees på som å ta ut arv. Dette er en rett vi har. Også autoriteten i Jesu navn gir oss rett til å kaste ut sykdom. Når noen har en *rett*, må andre ha en *plikt*. I dette tilfellet blir det Gud. Pedersen sier at retten handler om å *ta ut av den himmelske bankboks*. Den bankboksen er det Gud som bestyrer. Han har gitt oss retten. Alt dette viser at Gud ifølge Pedersen er avhengig av oss for at helbredelser skal skje. Han kan dermed ikke utføre helbredelser uten vår medvirkning. Dermed reduseres Hans makt.

Slik som Pedersen har framstilt forholdet mellom Gud og menneskene i det vi her har lest, kan jeg ikke se en allmektig, suveren Gud. Dette er ikke en Gud som står over det skapte og kan gjøre som han vil. Han er isteden avhengig av at menneskene ber, for at han skal kunne helbrede. Han er pliktig til å gi, når menneskene *tar ut* helbredelse. Dette bryter helt klart med den bibelske tanken om Guds allmakt.

Pedersens framstilling av dette ligner på hvordan Hagin omtaler bønn som en del av et samarbeid mellom Gud og menneskene. Begge omtaler det menneskene skal gjøre, som en nødvendig del av helbredelsen. De tolker Mark 11,24 på omtrent likt. På samme måte som jeg over skriver at Pedersen med dette rokker ved Guds allmakt, mener Sannes at Hagin gjør Gud liten og hjelpeløs:

"I tillegg oppfattes bønn som menneskets del av et samarbeid, som å holde sin del av en kontrakt. Det er et helt annet syn enn det bibelsk funderte syn på bønn som Guds barns samtidig hjelpeløse og tillitsfulle henvendelse til sin Far der de legger fram sin situasjon. Når Hagin også mener at Gud er avhengig av vår bønn for å *kunne* gjøre noe, er det Gud som gjøres liten og hjelpeløs."²⁴³

Ut fra det jeg her har skrevet, kan man kritisere Pedersen for å forkynne et annet gudsbilde enn det bibelske. Bildet er imidlertid ikke så entydig. For som jeg har skrevet tidligere, poengterer Pedersen at selv om vi har fått kraft og autoritet så *hviler trykket på Gud* (s.39). Jeg mener dette står i motsetning til at Gud er avhengig av oss. Hvis han er avhengig av oss, hviler ikke *trykket på Gud*. Da hviler noe på oss og noe på Gud! Dette oppfatter jeg som manglende konsistens i det Pedersen skriver. På grunn av dette vil jeg rette kritikk mot det jeg mener rokker ved Guds allmakt i det SMP skriver.

²⁴³ Sannes, 2005, s.148

4.3 Frelse og helbredelse

Hos Pedersen likestilles frelse og helbredelse flere ganger (s.36). Frelse er åndelig helbredelse, å bli frisk fra sykdommer kaller han fysisk helbredelse. Han sier også at det *nådens år* Jesus forkynner, handler om at Gud vil helbrede vår ånd, sjel og vårt legeme (s.29). Han skriver også at en av syndens følger er sykdom (s.36). Ved flere anledninger likestiller han frelse og helbredelse ved å si at vi kan *ta ut* fra den himmelske bankboksen det vi trenger for helse og frelse. Han skriver også at "evangeliet har to bein å gå på, helbredelse og frelse" (s.36).

Pedersen utdyper ikke hva han mener med at evangeliet har to bein, helbredelse og frelse. Jeg mener at den mest rimelige tolkningen er at begge deler må være med for at budskapet om evangeliet skal være helt. I motsatt tilfelle blir det et haltende evangelium.

Jeg mener Pedersen påpeker noe riktig når han sier at helbredelser var en vesentlig del av Jesu tjeneste. Slik evangeliene gjengir Jesu liv, ser vi at mye av plassen er viet helbredelser. Men det er ikke en nødvendig sammenheng mellom hvor viktig noe er og den plassen det er viet. Når vi går til de tekster som viser hva de skriftlærde kritiserte Jesus for, ser vi et annet bilde. Han ble kritisert for å kalle Gud sin far, og dermed gjøre seg lik Gud (Joh 5,18). En gruppe mennesker ville steine han da han sa at han og Faderen var ett. Dette førte til at han ble oppfattet å gjøre seg lik Gud (Joh 10, 22-39). Han ble anklaget for å bryte sabbaten, og dermed loven, og for å spotte Gud ved å tilgi synd (Mark 2,7). I tilknytning til løftet til Maria om at hun skulle føde en sønn, ser vi at oppdraget han ble gitt var å frelse folket fra deres synder (Matt 1,21). Også Johannes beskriver det på samme måte, i det vi kaller den lille bibel, der poenget er at den som tror har evig liv, Sønnen kom for å frelse og den som tror blir ikke dømt (Joh 3,16f).

Jeg mener dette viser at selv om helbredelser er viet mye plass i evangeliene, er det frelse ved tro som er det sentrale. Å likestille helbredelse og frelse slik Pedersen gjør, blir feil.

Pedersen sier at Gud kan helbrede *her og nå*, og begrunner det ved å vise til det allerede mye omtalte Mark 11.24 (s.36). Poenget til Pedersen er at vi skal *tro*, ikke håpe. Håpet hører framtiden til, og vi skal bli helbredet *her og nå*. Men bibelteksten

retter seg like gjerne mot fremtiden som nåtiden når det står: "tro at dere har fått det, og dere skal få det" (Mark 11,24). Uttrykket *dere skal få*, innebærer ikke nødvendigvis et løfte om at vi skal få helbredelsen *her og nå*, slik Pedersen hevder. Dermed mener jeg dette skriftstedet ikke kan brukes til å si at vi får helbredelse på samme måte som frelse.

Når Pedersen mener vi kan *ta ut* frelse og helbredelse fordi vi har fått en arv, mener jeg han igjen tolker noe inn i teksten som ikke står der. I denne anledningen viser han til Romerbrevet der det står: "Men er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham; så skal vi også få del i herligheten sammen med ham" (Rom 8,17). Her står det ingenting om å *ta ut*. Tvert imot står det at dersom vi lider med Kristus, så skal vi få del i herligheten. Det vi skal få som medarvinger, er del i herligheten. Det handler om noe som ligger foran. Det er noe vi enda ikke har opplevd. Dette underbygges også av det Paulus skriver om arven i Efeserbrevet, der Kristus beskrives som *pantet på vår arv* (Ef 4,14). Et pant er en sikkerhet for noe annet som vi skal få senere. I denne sammenhengen er dette den endelige frelse som blir de troende til del når de møter Kristus etter døden. Men konteksten i Efeserbrevet sier noe mer. Der knyttes arven til det å komme til tro, tilgivelse, frelsen i Kristus og det å sette sitt håp til Kristus. Det står ingenting om helbredelse. Vi finner et lignende, men kortere, avsnitt i Kolosserbrevet, med samme innhold. Arven knyttes her til *tilgivelse for syndene* (Kol 1,12-14).

Den teksten det er mest naturlig å sammenligne utdraget fra Romerbrevet med, er Galaterbrevet. Disse to brevene av Paulus behandler mange av de samme emnene. I Galaterbrevet finner vi en lengre tekst der også arven til de kristne er et tema. Paulus skriver her: "For dere er alle Guds barn i kraft av troen på Kristus Jesus [...] Og hører dere Kristus til, er dere Abrahams ætt og arvinger til løftet." (Gal 3,26.29). Også her ser vi at det å være arving handler om å være Guds barn ved å tro.

Sett i lys av dette blir det å si at vi kan *ta ut arven* i form av helbredelse, å ta begrepet *arv* helt ut av konteksten.

Dette henger sammen med det SMP sier om at vi skal gjøre noe aktivt, vi skal *handle på Guds ord*. Han knytter dette til Mark 11,24 der det står: Derfor sier jeg dere: alt dere ber om i bønnene deres – tro at dere har fått det, og dere skal få det." Dette skriftstedet utlegger Pedersen slik at vi skal *handle på Guds ord* ved å *motta*. Jeg

mener det heller ikke i dette skriftstedet står noe som skulle underbygge en slik tolkning. Det står ikke noe om å *handle* eller *motta*. Dermed mener jeg at Pedersens lære om å *ta ut* og *handle* ikke har støtte i det skriftmaterialet han bruker.

4.4 Synet på sykdom

Pedersen skriver at Jesus ser på sykdom som et hinder i Guds rike (s.30). Han gir ingen begrunnelse for dette. Han tar utgangspunkt i skapelsen der mennesket levde i en paradisiske tilstand. Men det er ingen sammenheng mellom den bibelteksten som sier at det Gud hadde gjort var overmåte godt, og det at sykdommen hindrer oss i tjenesten. En annen sak er selvfølgelig at sykdom i mange sammenhenger *kan* være et hinder i mange situasjoner i livet, men det er noe annet enn å si at den *er* et hinder for tjenesten i Guds rike.

Han skriver også at Gud vil vi skal tjene han i et friskt legeme (s.30). Begrunnelsen her er at legemet er *for Herren* og Herren er *for legemet*. Til det siste er det å si at det umulig kan være en rimelig tolkning av teksten han bruker. At legemet er *for Herren* og Herren er *for legemet* impliserer ikke at vi skal tjene han i friske legemer. Konteksten som Pedersens henvisning handler om, er at legemet ikke skal brukes til synd samtidig som vi tjener Herren. Det står ingenting om helse i dette avsnittet hos Paulus.

Jeg mener at denne måten å omtale sykdom på, som et hinder og at Gud vil vi skal tjene han i friske legemer, kan gi syke mennesker en belastning i tillegg til selve sykdommen.

En annen sak er at også en person som er syk, kan tjene Herren med de begrensninger og muligheter det gir. Tjenesten blir muligens annerledes, men en livssituasjon med sykdom kan åpne for muligheter som ikke er til stede dersom man er frisk. Det finnes mange eksempler på dette, blant annet de som får mer tid til forbønntjeneste når de blir syke, eller når sykdom skaper nye kontakter til å gi hjelp og støtte til mennesker som trenger det.

På bakgrunn av dette mener jeg det blir urimelig når Pedersen påstår at sykdom er et hinder og at Gud vil vi skal tjene han i et friskt legeme.

Måten han omtaler sykdommen som en makt på mener jeg er en sammenblanding av hvordan Jesus forholdt seg til besatte (s.22), og sykdom som en tilstand forårsaket av naturlige årsaker. Pedersen omtaler sykdom som noe som må *kastes på dør*, og *sykdommen må gi slipp på byttet*. Jeg skal ikke ta opp spørsmålet med besettelse og demonutdrivelse her, men vil hevde at det ikke finnes belegg i evangeliene, eller Det nye testamentet for øvrig, for å si at sykdom er noe man kan *kaste på dør*, som Pedersen sier. Når han omtaler sykdom som en makt og mener troende mennesker kan være under demonisk innflytelse og hevder at den som *leker med demoniske krefter* kan pådra seg sykdom, gjør han det uten å vise til noe skriftbelegg (s.31).

Når han sier at årsaken til at den syke som holdt til ved Betesdammen *trolig skyltes en personlig svakhet, en synd han hadde begått*, så finner vi ikke spor av dette i teksten (s.31). Det er mulig Pedersen blander dette med en annen fortelling litt lengre ute i det samme evangeliet der vi leser om en som ble helbredet fra blindhet (Joh 9,2f). Der spør noen Jesus om det var på grunn av synd han var blind. Jesus avviser dette, så heller ikke denne fortellingen kan brukes som belegg for å si at synd fører til sykdom.

Som en følge av dette mener jeg Pedersen ikke har kunnet begrunne sine påstander om sammenhengen mellom synd og sykdom, og sykdom og demoner.

4.5 Lønnsprinsippet og helbredelse

Pedersen skriver at *sjenerøsitet* kan være et middel til helbredelse fra sykdommer (s.44). Som belegg nevner han flere eksempler fra Bibelen der mennesker ble helbredet eller velsignet etter å ha vært *gjestfrie, gitt penger* eller fordi de var *rike på gode gjerninger*. Han skriver at vi kan *holde Guds hånd lukket* ved å være gjerrige (s.45), og at *gjerrighet kan holde helbredelsen tilbake* (s.45). Samtidig skriver han mye om, både i bøkene og tidsskriftet, at han ber for dem som gir. Oppfordringene til å gi er mange. Vi leser om flere mennesker som har blitt helbredet eller opplevd annen velsignelse etter at de har gitt penger (s.45). Videre leser vi om en menighet som opplevde flere helbredelser etter at gaveinntektene økte (s.45).

Pedersen knytter *helbredelse* og det å *gi penger* sammen på en måte som jeg mener er svært uheldig. Hele det kristne budskapet er jo bygd på at det Gud gir er gratis.

Dette understrekes da også av Jesus da han sendte ut apostlene.²⁴⁴ Her sier han at de blant annet skal helbrede syke. Han legger til: "for intet har dere fått det, for intet skal dere gi det."²⁴⁵ Pedersen henviser selv til profeten Elisa som ikke ville ta imot penger da han hadde helbredet Na'aman (s.44). Disse skriftstedene viser at den som ber ikke skal motta penger for denne tjenesten.

Nå kan det selvfølgelig med rette sies at Pedersen ikke *krever* penger for helbredelser. Dermed kommer ikke det han sier i konflikt med de bibelsteder jeg har nevnt. Samtidig mener jeg å si at *sjenerøsitet* kan føre til helbredelse, og gjentatte ganger love å be for dem som gir, er en meget uheldig sammenblanding av penger og helbredelse. Det gjør saken ytterligere kritikkverdig når han viser til så mange eksempler der han mener dette har vært tilfelle. Dersom man gir, får man mer forbønn, og sjansen for å bli helbredet øker. Når han legger vekt på at han vil be ekstra for de som gir, mener jeg det kan legge et press og en forventning om å gi, på den som er syk.

4.6 Hindringer for helbredelse

Pedersen nevner en rekke forhold som kan hindre at vi får oppleve helbredelse. *Gjerrighet* er allerede nevnt. Han skriver at *tvil og vantro* kan binde Guds hender (s.41). *Kollektiv vantro* knyttet til en *bekjennelse og etablerte menighetsmiljø* kan også virke hemmende på troen (s.46). *Tradisjon* kan binde tankene og hindre troen. Likeledes kan *synder* som bitterhet og manglende tilgivelse også hindre helbredelsen (s.47). Manglende tilgivelse kan til og med *påføre* oss sykdom. Han nevner også at det er noe *galt med troen og manglende utholdenhet i bønn*, som en mulig årsak til at helbredelse uteblir (s.52).

Jeg har tidligere i kapittel fire kommentert bibelbruken knyttet til tro, sykdom, synd og manglende sjenerøsitet eller gjerrighet. Når det gjelder påstandene om kollektiv vantro, tradisjoner, bekjennelser og etablerte menighetsmiljø fører ikke Pedersen noe skriftbelegg for disse. Derfor mener jeg Pedersen ikke har noen begrunnelse for det han sier om hva som kan hindre helbredelse. Det kan isteden oppfattes som forsøk på å forklare hvorfor helbredelser ikke skjer. Når man har en så klart definert lære om

²⁴⁴ Matt 10,5-15; Mark 6,7-13, Luk 9,1-6

²⁴⁵ Matt 10,8

hvordan vi skal oppnå helbredelse som Pedersen har, blir behovet stort for å forklare hvorfor dette ikke virker. Jeg forstår grunnene som jeg her refererer til, i lys av dette.

I tillegg vil jeg, som i avsnitt 4.5, påpeke at omtalen av det som kan hindre helbredelse, legger et press på den syke. Fokuset rettes lett innover for å finne årsaken til at man ikke blir helbredet, og belastningen ved å være syk forsterkes.

4.7 Synet på skolemedisin

Pedersen sier at han ikke er negativ til skolemedisin og kaller det helbredelse ved naturmetoden (s.48). Han nevner eksempler fra Bibelen på at denne metoden ble brukt av for eksempel Paulus. Samtidig sier han at det beste når man er syk, er å søke Gud for helbredelse. Bønn er den beste medisin mot sykdom, noe han også nevner spesielt i forbindelse med svineinfluensa (s.48). Han stiller også spørsmål om kong Asaf kan ha dødd fordi han søkte leger istedenfor Gud. Dette siste generaliserer han og sier at om kristne hadde søkt Gud i bønn istedenfor å gå til leger, ville de hatt bedre helse og kanskje fått leve lenger (s.49). Alt dette mener jeg motsier at han ikke er negativ til skolemedisin. Han går til og med så langt som å hevde at *naturmetoden*, som han kaller skolemedisinen, kan ta liv (s.48). Han bare påstår dette uten å forklare hva han mener, eller gi eksempler. Det må vel også sies at bare å be, uten å gå til lege, også kan føre til at man dør. Dersom bønnen ikke fører til helbredelse og legen kunne behandlet en dødelig skade, så vil det at man bare satset på bønn ha ført til at man døde. Pedersens måte å omtale dette på mener jeg viser en uheldig polarisering mellom skolemedisin og helbredelse ved bønn.

Helbredelse uten bivirkninger

Pedersen skriver i forbindelse med synet på skolemedisin at helbredelse er bedre, fordi den ikke har bivirkninger (s.48). Det er rimelig å forstå bivirkninger i tradisjonell betydning her, slik man gjør det innenfor skolemedisin. Men hva mener han når han sier at vi kan miste helbredelsen? Han skriver at vi må holde fast på helbredelsen, den kan bli tatt fra oss. Han nevner flere grunner for dette. Vi ser at han mener helbredelsen ikke er uten utfordringer, selv om vi har blitt friske. Er det da riktig å si at den er uten bivirkninger i motsetning til vanlig medisin? Poenget hans er jo at helbredelsen gir en frisk tilstand som er bedre fordi den ikke har bivirkninger.

Samtidig viser det seg at det kan oppstå komplikasjoner i ettertid. Dermed har helbredelsen sine bivirkninger, om ikke i vanlig betydning. Dermed blir også det han sier her, motsetningsfylt.

4.8 Det Pedersen *ikke* skriver om

Jeg har nevnt at en av bøkene til Pedersen beskrives som en *lærebok om helbredelse*. I boka *Legende dråper* sier han at han har med alle bibelvers om helbredelse. Han har ifølge han selv med alle løfter som har med legedom å gjøre. Han skriver at han studert dette emnet i over tretti år, når han redegjør for på hvilket grunnlag han skriver om helbredelse.

På bakgrunn av dette mener jeg det er bemerkelsesverdig hva han *ikke* tar med av skriftmateriale. Han hevder at alle kan bli helbredet, og han underviser om hvilke midler som den troende har til rådighet i helbredelsens tjeneste, men han sier lite om alle de skriftstedene som beskriver mennesker som ikke erfarte helbredelse

Et eksempel er når Paulus refererer til at Timoteus ofte er syk (1. Tim 5,23). Som jeg har skrevet, nevner Pedersen denne hendelsen som et eksempel på at Paulus brukte *naturmetoden*, men Pedersen skriver ingenting her om at vi ikke alltid opplever helbredelse. Han sier isteden at Paulus tjeneste ikke var *komplett*. Jeg mener at situasjonen med Timoteus handler om mer enn at Paulus benytter seg av en reserveløsning, nemlig å drikke vin, da bønn ikke fungerte. En nær medarbeider beskrives som *ofte syk*. Denne hendelsen kan for mange som er syke bli en fortelling om at også Bibelens kvinner og menn kunne være syke. På den måten kan de få støtte og trøst midt i sin sykdom.

Det Pedersen isteden gjør, er å fokusere på en annen medarbeider av Paulus som ble helbredet. Han hevder Paulus fikk bønesvar da han ba for Trofimus.²⁴⁶ Pedersen henviser her til Fil 2,26, der vi leser om Epafroditus som var blitt syk. Jeg regner med at det er han Pedersen mener, og at han her bare har byttet om to navn. Ikke noe sted i Paulus litteratur eller i Apostlenes gjerninger har jeg funnet det står at han ba for Epafroditus. Han kan altså like gjerne ha blitt frisk med *naturmetoden*, som ved bønn. Det står at *Gud forbarmet seg over ham*, men det behøver ikke bety at han ble frisk etter forbønn. Jeg mener Pedersen leser noe inn i teksten som ikke står der.

²⁴⁶ Pedersen, 2008, s.116

Vi leser om Trofimus sykdom i Paulus andre brev til Timoteus (2. Tim 4,20). Paulus skriver at han lot han bli igjen i Milet fordi han var blitt syk. Trofimus møter vi to andre steder i Bibelen og da står det ingenting om hverken sykdom, bønn eller helbredelse (Apgj 20,4; 21,29). Også Trofimus er en person som kunne vært trukket fram for å synliggjøre at sykdom var en del av de første kristnes hverdag.

Om seg selv skriver Paulus at han hadde *en torn i legemet* (2. Kor 12,7). Vi vet ikke hva dette faktisk var, men en torn i legemet kan ha vært en medfødt skavank, en skade eller en sykdom. Uansett ser det ut til at det var et legemlig problem av et eller annet slag. I sitt brev til galaterne skriver Paulus at det var på grunn av sykdom han kom til dem første gang (Gal 4,13). Paulus opplevde sykdom uten at vi leser at han ble helbredet. Igjen et eksempel på at Bibelen synliggjør sykdom som en del av livet.

Når han underviser om tro nevner ikke Pedersen bare helbredelse, men også frelse, som et aktuelt bønnesvar. Også økonomisk velsignelse kan være en konsekvens av Pedersens bønner. Ekteparet som fikk en bil etter å ha gitt penger til Pedersens stiftelse, er et eksempel (s.45). I salmene leser vi at salmisten klager over at Gud skjuler seg når det er trengselstider (Sal 10,1). Nå er ikke dette en salme som handler om helbredelse, men om undertrykkelse og nød. Samtidig har vi sett at det ikke bare er helbredelse Pedersen ber om, han ber også om frelse og for menneskers økonomi. Dermed blir denne salmen aktuell. Den uttrykker at menneskene ikke alltid opplever at Gud viser seg ved å møte deres behov. Også i Hebreerbrevet ser vi mange mennesker som levde med mange former for nød. På slutten av kapittel elleve står det om mennesker som ble forfulgt, led nød og hadde det vondt. Både på Bibelens tid og i dag er det mange som kan si som salmisten når han klager over at Gud skjuler seg. Dette er en side ved bønn og bønnesvar som Pedersen bare berører unntaksvis. Et par eksempler er når han nevner at Timoteus var syk, samt at vi kan si til Gud at det er vanskelig å tro. Han utdyper ikke dette noe mer. Dermed blir denne siden av livet, og den hverdag mange lever i som ikke får svar på sine bønner, svært underkommunisert.

Et annet eksempel på en som opplevde lidelse, nød og manglende bønnesvar store deler av sitt liv, er Job. Dette er en bok som handler om mer enn uteblivelse av bønnesvar. Den aktualiserer *lidelsens problem*. Foranledningen til at Job lider, er at Satan får lov av Gud til å sette Job på prøve. På bakgrunn av dette er Jobs bok en

vanskelig bok å tolke. Samtidig mener jeg at den vitner om en side av det å være menneske som mange er kjent med, nemlig lidelse og sykdom.

Når Pedersen pretenderer å skrive en lærebok om helbredelse, og hele hans tjeneste handler om dette, mener jeg han må forholde seg til at lidelse, manglende bønnesvar og fravær av helbredelse er en realitet både i Bibelen og menneskers liv i dag.

5 Konklusjon

Jeg har påpekt flere selvmotsigelser i vesentlige deler av det Pedersen skriver. Dette ser vi når han sier at vi kan ha lite tro, på forholdet mellom å *handle på Guds ord* og det at ikke alle blir helbredet, og i hans syn på skolemedisin.

Jeg argumenterer for at noe av det Pedersen skriver, er utydelig. Dette kommer til syne når han skriver at vi skal *ta ut arven* og *handle på Guds ord*.

I tillegg har jeg vist at det finnes tekster i Bibelen om sykdom og helbredelse han ikke behandler. Eksempler på dette er når vi kan lese om mennesker som var syke og ikke ble helbredet.

Jeg har vist at i vesentlige deler av hans lære tolker han skriftmaterialet galt. Her er eksemplene mange. Synet på tro, Guds allmakt, forholdet frelse – helbredelse, synet på det å *ta ut arven*, forholdet mellom penger og helbredelse og det han skriver om hindringer for helbredelse.

På bakgrunn av dette mener jeg at Pedersens lære ikke kan sies å være holdbar ut fra Bibelen. Når det han skriver er selvmotsigende og utydelig, kan det ikke brukes til å underbygge en lære. Det jeg skriver om at han tolker tekster feil ved å lese inn noe som ikke står der, fører til at han representerer et annet syn på hva tro er enn det Bibelen gir uttrykk for.

Jeg mener dermed han ikke har begrunnet at det finnes en *metode* om at den som *ber, tror og mottar*, blir helbredet. Jeg har også vist at han ikke har støtte i Bibelen når han sier vi kan få helbredelse på samme måte som vi får frelse.

Det betyr selvfølgelig ikke at alt det han skriver om emnet er galt. Mange vil kjenne igjen mye av det han skriver, som forkynnelse de har hørt i mange sammenhenger. Men en lære om helbredelse blir ikke holdbar ut fra Bibelen selv om den inneholder mye bra og riktig, så lenge den svikter på grunnleggende punkter.

6 Litteratur

6.1 Litteratur av Svein Magne Pedersen

6.1.1 Bøker

Pedersen, Svein-Magne, Jesus – Helbrederen fra Nasaret, Legedom, Vennesla 2008

Pedersen, Svein-Magne, Legende dråper, Legedom, Vennesla 2007

Pedersen, Svein-Magne, Når Gud gjør under, Legedom, Vennesla 1991

6.1.2 Artikler

Pedersen, Svein Magne, 'Kontingenten for 2008 er nå'

Leder i Legedom 1/08, s.4-5, Misjonen Jesus leger, Vennesla 2008

Pedersen, Svein Magne, 'Giverfolket'

Leder i Legedom 2/08, s.4-5, Misjonen Jesus leger, Vennesla 2008

Pedersen, Svein Magne, 'Betal årsabonnementet og gi ditt takkeoffer til Gud'

Leder i Legedom 1/09, s.4-5, Misjonen Jesus leger, Vennesla 2009

Pedersen, Svein Magne, 'Vi fortsetter innsamlingen til det nye bygget'

Leder i Legedom 2/09, s.7, Misjonen Jesus leger, Vennesla 2009

Pedersen, Svein Magne, 'Bønn – beste medisin mot svineinfluensa'

Leder i Legedom 5/09, s.4-5, Misjonen Jesus leger, Vennesla 2009

6.2 Intervju med Svein Magne Pedersen

Eli Bondlid, Intervju med Svein Magne Pedersen i
Legedom 1/08, s. 22-25, Misjonen Jesus leger, Vennesla 2008

6.3 Øvrig litteratur

Bergem, Anders, Himmelen på forskudd? Credo, Oslo 1987

Bibelen, Det norske bibelselskap, Oslo 1988

Hagen, Kjell, "Mirakelmannen" Svein Magne Pedersen, Rex forlag, Oslo 1997

Lie, Geir, Trosbevegelsen i Norge – en historisk gjennomgang. Refleks, 7.1 2008,
s.105-145. Refleks-Publishing, Oslo 2008

Lie, Geir, Fra pinsevern eller karismatiker til pinsekarismatiker. Refleks, 8.1 2009,
s.64-90. Refleks-Publishing, Oslo 2009

Modalsli Ole, Bibelverket – Fortolkning til Markusevangeliet, Luther, Oslo, 1981

Reichmann, Sven, Det er ikke fra Gud alt som glimrer, Rex forlag, Oslo, 1990

Reichmann, Sven, Prestasjons løs tro, Interskrift, Stockholm, 1986

Sannes, Kjell Olav, Det guddommeliggjorte menneske og den menneskeliggjorte

Gud, Refleks-serien nr.5, Refleks-Publishing, Oslo 2005.

Stordalen, Terje, Støv og livspust, Universitetsforlaget, Oslo, 1994